

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ.Υ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΟΝΟΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ.

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 14 Δεκεμβρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 74

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΜΑΣ

ΚΑΛΟΣ είναι ο Θεοτόκης. Καλώτατος. Κι' ως Κυβερνήτης κι' ως αντιπολιτευόμενος, αυτό μας έδειξε ως τώρα: Ευγένεια και ημερέτητα και τόσες άλλες αρετές που τον τιμούν ως άνθρωπο κοινωνικόν, μά που δεν είναι αρκετές για ένα Κυβερνήτη μιας χώρας, σαν την δική μας, κι' όταν μάλιστα έχει απέναντι του την γρηλατητού της Γορτυνίας, τον άρχομανη, λέοντα της Κερκηλούς.

Έχει κ' ένα άλλο άκμα καλό ο κ. Θεοτόκης: Περιμένει να τον φέρουν στην 'Αρχή, όπως τώρα κι' όπως πάντοτε, οι περιστάσεις, αντίθετα προς τον αντίπαλό του που δημιουργεί ο ίδιος τις περιστάσεις που θα τον φέρουν στην 'Αρχή.

Μά και μ' δλ' αυτά τὰ καλά, που δλοι του ταναγωνρίζουν, δεν μας κάνει, δεν μας ενθουσιάζει καθόλου. Γιατί του λείπει το σπουδαιότερο: Του λείπει η δύναμη για να κρατήσει το ρόπαλο στο χέρι—και η ωμότητα να το κατεβάσει με όρμη και να το χτυπήσει κατακέφαλα της άτιμης Δημοκρατίας που περιζώνει σαν φειδί το Ρωμέικο—τον νέον αυτόν Λαοκρόντα. "Αν όρμηάζη κι' αν μαίνεται σήμερα η Δημοκρατία, στον Θεοτόκη τὸ χρωστάει αυτό. Στα Εὐαγγελικά άρχινησε τὰ κλάματα για τὸ ἀδικοχυμένο αίμα και στη στάσι την Μπαρμπάσιναις αντί να πάρη στα χέρια του τὸ ρόπαλο και να χτυπήσει, άφησε από τὰ χέρια του τὸ χαρτοφυλάκιο και παραδόθηκε αιχμάλωτος, πριν άκόμα ρίξη κ' ένα καν τουφέκι, στη Δημοκρατία. "Αν τον εύρισκαν και τὰ μεταφραστικά μασκαραλήκια στην 'Αρχή, άλλοίμονό μας. Τρίτη υποχώρησι και τρίτος θρίαμβος του Δεληγιάννη και των συν αυτώ.

Τέτοιος είναι ο καινούργιος μας πρωθυπουργός Θάναι καλός, εξαίρετος, όταν ο κ. Δεληγιάννης άποφασίση ναποσυρθή από την Πολιτική. Τώρα όμως—τί να σάς πούμε;—δεν θα πείραζε αν ο Ράλλης έμεινε για λίγο καιρό άκόμα Πρωθυπουργός, άφοδ μονάχ' αυτός κατόρθωσε να χαλιναγωγήση τον άρχομανη Κορδονάρχη και να τον καταδικάση σέ, έστω κι' όλιγήμενη, αδράνεια.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ“

Α. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Μιά μέρα γύριζα 'σ τή χώρα άπόνα χωριό. 'Σ τὸ δρόμο άπάντησα μιὰ γριά μ' έν' άγοράκι ροδόμορφο, που τὴ βαστούσε άπ' τὸ φουστάνι και προχωρούσαν οι δύο τους κατά τὸ χωριό.

— "Όρα καλή σας! είπα. Ποῦθε, με τὸ καλό; 'Απ' τὴ χώρα;

— "Όχι, μικρὸ ταξίδι, μου λέει ἡ γριά. "Ημουνά 'σ τ' άγγονάκια μου, 'σ έν' άλλο χωριό.

— Και τ' όμορφο παιδάκι; 'Αγγόνι σου είναι; Νά σου ζήση, κυρὰ θειά! Νά τὸχος να τὸ χαίρεσαι!

— Δεν είναι άγγόνι μου, γυιέ μου, τ' άμοιρο, μου λέει ἡ γριά, και χαμήλωσε τὴ φωνή της. Είναι

νόθο! Κρατάει από μεγάλη γενιά, καθώς φκίνεται. Είναι παράξενο πολύ. Κακά έμπλεξα. Όμως τ' άγαπῶ, τὸ έρημο, και τί να κλάω; Είμαι σκλάβος 'σ τὰ θελήματά του. "Αν μπορούσα να τὸ ξεφορτωθῶ! Πῶς να τὸ διώξω όμως, που και τ' άγγόνια μου χάνονται γι' αυτό; Κ' είναι τόσο όμορφο! Τόσο πονηρό και παιγνιδιάρικο!

Τὸ παιδάκι, ένῶ μιλούσα με τὴ γριά, είχε άφήσει τὸ δρόμο και μπήκε 'σ τὸ πλκγινό χωράκι και μάζευε παπαρούνες και άλλα λούλουδα. Είχε λησμονηθῆ 'σ αυτό και δεν έδειχνε αν μας συλλογιέται όλότελα. Εγὼ τὸβλεπα με χαρὰ και τ' άγαπούσα όσο καλύτερα τὸ πρόσεχα.

— "Άρησ' το, μου κάνει ἡ γριά. Τέτοιο είν' αυτό. Πάντα ξέγνοιαστο, μά και συλλοισμένο 'σ τὴν ίδια στιγμή. Τήρα τα πῶς στέκεται και βλέπει τ' άγριολούλουδα. Πῶς τὰ ταιριάζει και πῶς τὰ σκορπάει! Θά με τρελλάνη.

— "Ω, τὸ έρωτόπουλο! Χαρά 'σ τους που τὸπλασαν!

— Θέλεις να μάθης τὴ ζωή του; μου λέει ἡ γριά. "Έχει κι' αυτό τὴν ιστορία του, ως είναι τόσο μικρό, σὰ νιόφυτο κλαδί. Κ' εγὼ μπορῶ να σου τὴν 'πῶ, αλλά τὸ ίδιο αυτό, τὸ ζούδιο, τὴν ξέρει καλύτερα από κάθε άλλον. Και τὴ λέει 'σ όποιον τὸ χαϊδέψη και τὸ καλοδεχτῆ. Πάρ'

το με τὸ καλό, με τὸ ἡμερο, και θά σου τὴ μολογήση σὰ γέροντας πολύπραγος. Τόσο είν' έξυπνο, σοφό, τ' άβάσκαντο!

Μιά σκέψη μου κατέθηκε τότε 'σ τὸ κεφάλι. Είπα 'σ τὴ γριά:

— Καθὼς βλέπω, βάρω μου, έσύ τόσο τ' άγαπῆς αυτό τὸ πλασματάκι όσο και τὸ βαρύνσαι. Μου τὸ χαρίζεις έμένα; Παιδί σου δεν είναι, μήτε άγγόνι σου. Δώσε μου το, και σου τάζω να τ' άγαπάω όσο κ' έσύ. Και ποτὲ δε θά τὸ λυπήσω από δικὴ μου θέληση!

— Δικό σου, να τὸ χαίρεσαι! μου λέει πρόθυμη ἡ γριά. Και να μου τὸ φυλάς! Να τὸχος σαν τὰ μάτια σου! 'Αλλοιῶς — και να τὸ ξέρης — αυτό θά σηκωθῆ και θάρθῆ να μ' εύρη. Και θά σ' άφήση μοναχὰ τὸν πόθο του ξερόν, να τὸ θυμάσαι και να κλας.

Κι' ἀγχαλία και χωρίς να νοιώση τὸ παιδί, τράβηξε ἡ γριά κατὰ τὸ χωριό της.

"Αἶσφρα τὸ παιδί εἶδε ποῦ ἔλειπε ἡ γριά. "Ἐμπήξε τὰ κλάματα. Βρύσες κατέβαιναν τὰ δάκρυά του. Πῆγα κοντά, τοῦ μίλησα γλυκά, τοῦ χάρειψα τ' ὄμορφο κεφάλι. Τὸ πῆρα ὅς τὴν ἀγκαλιά μου και τὸ φίλησα, μὲς τὰ κλάματά του. Τίποτα! Τὸ παιδάκι ἀπαρηγόρητο.

— "Ακουσε, τοῦ λέω, καλό μου. Θὰ σὲ πᾶω ὅς τὴ χώρα, ποῦ ἔχει τόσα ὄμορφα πράματα γιὰ σένα. Θὰ σὲ φορτώσω στολιδιά και παιγιδία, κι' ἄμα θελήσης, θὰ σὲ γυρίσω ὅς τὴ γριά σου πίσω. "Ἐρχεσαι;

Τὸ παιδάκι ἀμέσως ἔπαψε τὰ κλάματα. Μὲ κύταξε πονηρὰ μὲ τὰ δακρυσιμένα μαῦρα μάτια του, τὰ γελαστά. Κατέβασε τὰ μάτια ὕστερα κι' ἔμεινε σὲ συλλογή. Φαίνονταν νᾶχη ὅς τὸ νοῦ του κάτι ἴσως πειὸ βαθύ ἀπὸ τὰ λόγια τὰ δικά μου.

"Αἶσφρα ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του. "Ἡ ματιά του ἔπαυσε γοργή. Σηκώνει τὸ χέρι μὲ τὰ λουλουδία, ποῦ δὲν τὰ ξέχασε ὅς τὴ λύπη του, και μού τὰ φέρνει ἴσα ὅς τὴ μύτη. Μὲ μέθυσε αὐτὸ τὸ κίνημα του πειὸ πολὺ ἀπὸ τὴ μυροδιά τῶν λουλουδιῶν. Τῶπιασα και τὸ λίγωσα ὅς τὰ ριλιὰ. "Ἔστερα τὸ κάθισα ὅς τὰ γόνατά μου κι' ἄρχισα νὰ τὸ ρωτῶ.

— Τ' ὄνομά σου, ἀγάπη μου;

— Δὲ σ' τὸ λέω! "Ἄν τὸ καταλάβης!

— Οἱ γονιοὶ σου;

— Μὴ μού τοὺς θυμᾶς! Μὲ θυμώνεις!

— Πές μου τὴ ζωίτσα σου. Ποῦ γεννήθηκες

Πῶς βρέθηκες ὅς τῆς γριάς τὰ χέρια;

— Τὴ ζωή μου νὰ σ' τὴν πῶ! Εἶν' ἡ χαρὰ μου νὰ τὴ λέω. "Ἀπὸ πολλοὺς τὴν ξέρω και τὴν ἔμαθα. Δυὸ γειτονικοὶ ἀρχόντοι ἦταν οἱ γονεοὶ μου. Ἦταν πάντα μαλλωμένοι πρὶν παρθοῦν. Κ' εἶχαν χωρισμένα τ' ἀφεντάτα τους μὲ σύνορα βαθιά. Ὁ πατέρας μου καλόβουλος λεβέντης, καλοπρόσωπος, φιλάρεσκος, φανταχτερός. "Ἡ μάνα μου ἀκατάδεκτη, περήφανη, κακιά. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὁ πατέρας μου. Τὸν πλήγωναν οἱ προσβολὲς ποῦ τοῦκανε. Γείτονας, κι' οὔτε ἕνα χαιρετισμὸ του δὲν ἤθελε νὰ δεχτῆ. Κ' εἶχε σφαλιστῆ ὅς αὐτὸν τὴν θύρα τοῦ παλατιοῦ της. "Ἐ τὰ χτήματά της δὲν ἄφινε μῆτε τὸ πόδι του νὰ βάλῃ. Δικός της δούλος δὲν τολμοῦσε μῆτε καλημέρα νὰ πῆ ὅς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πατέρα μου.

"Υπομονητικὸς και πολυπύνηρος ὁ πατέρας μου βάλθηκε μὲ πείσμα νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Πολλὰ πλανέματα μεταχειρίστηκε. "Ὁμως τοῦ κάκου! "Ἐμενε ἐκείνη ἀλύγιστη. Βαρυῶνταν τὰ στρημ-

μένα του τὰ λόγια. Σιχαίνονταν τὲς κολακείες του. Σκιαζόνταν τῆς πονηρίας του. Κι' ὁ πατέρας μου πείσμωνε χειρότερα. Και τελευταία, ἀντὶ ν' ἀγαπηθῆ, τὴν ἀγάπησε ἐκεῖνος τὴ μητέρα μου. Τῆς ἔστειλε προξενιά νὰ τὴ στεφανώθῃ. Αὐτὴ ὅμως ἔδιωξε ἀσκημα τοὺς προξενητάδες ἀπ' τὸ σπίτι. Τότε θυμωσε ὁ πατέρας μου. "Ἐκδίκηση ζητοῦσε! "Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν πάρῃ; Βλέποντας τ' ἀδύνατα, κάθισε κι' ἔκανε ὑπομονή. Και περίμενε τὴν ὥρα νὰ τὴν καταχτήσῃ.

Σοῦ εἶπα τῶρα και γιὰ τοὺς δυὸ τί ἀνθρώποι ἦταν. "Ὁμως και τὰ χτήματά τους ἦταν ἄμοιαστα κι' αὐτά, ὅπως κι' ἐκεῖνοι. "Ἐ τοὺς κήπους και ὅς τοὺς κάμπους τοῦ πατέρα μου ἀνθίζαν κάθε λογῆς ἀνθή και δέντρα. Πολύκαρπα φύτρα, και πολύχρωμα. Νὰ κόβῃς και νὰ χαιρέσαι τῆς μυροδιὲς και τὸ φαγίτους. Νὰ τρᾶς και νὰ μὴ δίνῃς ἄλλουνοῦ! Νὰ θέλῃς κι' ἄλλα και νὰ μὴ χορταίνῃς! "Ἐνῶ ὅς τῆς μάνας μου τὸ περίφραγμένο περιβόλι μίαις λογῆς δὲν τρῶ μονάχα φύτρωνε, παράξενο δέντρο, ποῦ ἔκανε καρπὸ κάτι σὰν ξυλολέμονο, καρπὸ πάντα ἀγούσον, μουδιαστικὸν κι' ἀχώνευτον! Πόσο ὅμως ἦταν ἡ μάνα μου περήφανη γι' αὐτὸν τὸ θησαυρὸ της! "Ἄς μὴν ἔρχονταν κανεὶς νὰ τὸν ζητήσῃ αὐτὴ τὸν χαιρονταν και τὸν καμάρωνε μοναχὴ της. Και τοῦ ἀκρίβαινε τὴν τιμή, ὅς τὴ φαντασίᾳ της. Κ' ἡ ἀκρίβεια του αὐτὴ τὴν περηφάνειε περισσότερο.

Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, και τὰ παλάτια τους, ποῦ κάθονταν οἱ δυὸ ἀντίζηλοι, κι' αὐτὰ δὲν ἔμοιαζαν σὲ τίποτα. Τὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου ἦταν πολυθόρυβο συμάζωμα ζωῆς ποῦ ξεφαντώνει. Ζωγραφιὲς τοῦ στόλιζαν ὄμορφες τὰ πολλὰ χωρίσματά του. Τραπεζία πάντα στρωμένα δέχονταν ὅς τὴ χαρὰ τοὺς διαβάτες, ἀκάλεστους ἢ καλεσμένους. Περιπλοκάδια ξάνοιγαν τῆς ἀγκαλιὲς τους κι' ἔζωναν ὄλο τὸ παλάτι μέσα κι' ὄξω. Τῆς μάνας μου ὅμως τὸ παλάτι ἦταν ἀλλοιώτικο, παλάτι πειὸ παράξενο ἀπ' ὄλα τὰ παλάτια και τ' ἄλλα χτίσματα τ' ἀνθρώπινα. "Ἐρημο παλάτι, κούφιο κι' ἀδειανό. Δὲ λέω, τρανό, γερό και μεγαλόπρεπο· λευκὸ κι' ὄλομαρμαρίνο. "Ὁμως ἀγέλαστο, σιωπηλὸ και κρύο. Σὰ θαυτῆρι ἀκατοίκητο ἀπὸ ζωντανὴ ψυχὴ. "Ἐσκιιοὶ θὰ τὸ σύχναζαν, γιὰτὶ δὲν ἀκουγες φωνή, δὲν ἀγροικοῦσες γέλοιο. "Ἐρημιά κι' ἡ ἀρχόντισσα μητέρα μου τὸ κατοικοῦσαν! Νοικοκύρηδες χωρὶς ψυχογυιοὺς και παρακώρες. "Ἀρχοντες χωρὶς πιστούς.

Περνοῦσε καιρὸς κι' ὁ πατέρας μου δὲν ἔβλεπε πειὰ τὴν ἀρχόντισσα. Πέρα κατὰ τ' ἀφεντάτο της

νέκρας σιγαλιὰ βασιλεῦε. Οἱ ἀχαροὶ κι' ἀνυστοὶ καρποὶ της ἔρεβαν ἀτρύγητοι ὅς τὰ δέντρα ἀπάνου.

— Τί νὰ γίνεται ἡ γειτόνισσά μου;

Εἶπε μιά μέρα ὁ πατέρας μου. Και σηκώνεται κρυφὰ κι' ἀρματωμένους μὲ κάθε στόλισμα, ποῦ μπορεῖ πειδὸμορφο νὰ κάμῃ ἕνα παλληκαρι, πέρασε ἀθώρητος τὸ σύνορο κι' ἔφτασε ὅς τὸ παλάτι. Μὲ φόβο μπῆκε μέσα. Τοῦ φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ παράξενο πῶς δὲν ἀπάντησε ψυχὴ, σὰ νὰ εἶχαν ὄλοι οἱ κάτοικοὶ του ἀφησμένο τὸ παλάτι ἀκατοίκητο. "Ἐνα κρύωμα, ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τοὺς γυμνοὺς τοὺς τοίχους, τοῦ πλάκωνε τὴν ψυχὴ. "Ἐλεγε νὰ γυρίσῃ πίσω, κι' ὄλο τολμοῦσε κι' ὄλο πῆγαινε μπροστά. Τελευταία μὲς σὲ μιά σάλλα ἀπεραντὶ βρῆκε τὴ βασίλισσα ξαπλωμένη ὅς τὸ κρεβάτι σὰ νεκρὴ. Τὰ μάτια της γυάλιζαν ὄλάνοιχτα κι' ἀκίνητα. Τὰ μάγουλά της ἔφεγγαν, χωρὶς σάρκα κι' αἷμα· τὸ μέτωπό της κίτρινο σὰν ἀπὸ μάρμαρο παλιὸ και μουχλιασμένο· κολλητὰ ὅς τὸ δερμα τὰ κόκκαλά της. Κι' ὅμως ἡ ἀρχόντισσα δὲν ἦταν πεθαμένη! "Ἐτσι ψυχοπάλευ ποίος ξέρε ἀπὸ πῶσον καιρὸ. Κ' οἱ ἀνθρώποι της, ποῦ τὴ λάτρευαν, τὴν εἶχαν ἀφήσῃ κι' ἀπὸ λίγοὶ εἶχαν ἔρθῃ και γράφτηκαν ὅς τὴ δούλεψη τοῦ γείτονα τοῦ ἀνοιχτοχέρῃ, τοῦ πατέρα μου· και τῶρριξαν ὅς τὴν καλοπέραση, ἐνῶ ἡ δύστυχη ἐκεῖνη ἀπόμεινε ὄρφανὴ νὰ φροντίζῃ μοναχὴ τὸν ἑαυτὸ της. Κι' ἀφοῦ τῆς ἔλειψε και τὸ ψωμί και δὲν ἤθελε ἀπὸ κανένα βοήθεια νὰ ζητήσῃ, ξαπλώθηκε κι' ἔπεσε τοῦ θανάτου. Θεονήστικη, γυμνή, χωρὶς φαγὶ και χωρὶς σκέπασμα, περίμενε τὸ λυτρωμὸ της· κι' αὐτὸς ἀργοῦσε και κατέβηκαν ἀράχνες, ἀνυφάντρες ἔμπειρες, κι' ἔπλεξαν τὰ ὕφάρια τους γύρω ὅς τὸ κορμί της και τὴ σκέπασαν. "Ὁμως κανένας δὲν ἦταν ἐκεῖ νὰ τὴν ταίσῃ κιόλας.

"Ἐτσι τὴν ἤρε ὁ λεβέντης ὁ πατέρας μου τὴ μάνα μου κοιτάμενη. Και χύθηκε και χάλασε τῆς φωλιὲς τῶν σφαλαγγιῶν· κι' εἶδε μὲ βιὰν ἄν ζοῦσε ἡ ἀτυχη γυναίκα. Κρατοῦσε ἀκόμα μιά κλωστή τὴν ψυχὴ της ὅς τὸ στεγνὸ κουφάρι. "Ἀπ' ἀρρώστεια δὲ φαίνονταν νᾶχη τίποτα.

— Ἦρε, τὴν ἀραχνη, εἶπε ὁ πατέρας μου· ὄλη παγωμένη εἶναι. "Ἀπὸ τὴν πείνα...

Και τῆς ἔβαλε ὅς τὸ στόμα λίγο ἀντιψύχι ἀπ' τὸ πιετὸ τοῦ παγουριοῦ του. Και τὴ σκέπασε μὲ τὴν παχειὰ του τὴ φλοκάτα. Και τὴν πῆρε ὅς τὰ χέρια και τὴν ἔφερε ὅς τ' ἀρχοντικὸ του. Και τῆς θέρμανε τὸ σῶμα, και τὴν καρδιά μὲ τὰ πολλὰ του φίλτρα και τὴν ἀνάζησε. Κ' ἔτσι τὴν ἔκαμε γυναίκα του.

ΣΠΥΡΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Ο ΠΕΡΙΛΗΓΗΣ ΚΛΕΩΝ

Μὴ ἐν τῇ τοῦ ἀρχομαι μετ' αἰτιατικῆς—ὡ τὸν προγόνων φωνή—συντάξει; μὴ ἐν τῷ χαλεπῷ (;) ἢ ὡς ὁ ποιητῆς φησι δυσκόλω τῆς τῆς ψυχῆς κατωφεροῦς πορείας; ἢ ἄρα ἐν τῇ ἀτέχνως, οὐκ ἀτεχνῶς, και στρυφνῶς πεπλεγμένη λέξει; ἢ ἐν πάσει τούτοις ὁμοῦ, ἔτι δὲ ἐν τῇ τῆς μελανῆς ἀντὶ τῆς μελαίνης χρήσει; Μὴ σπεύδετε ἀνδρες ἀναγνώσταί, ἀποκρινοῦμαι ὑμῖν· ἀδικήσετε γὰρ σπεύδοντες τὸν ὑψιπετῆ ποιητῆν· ἐνδὲ ἔτι στίχου ἀκούσατε· ἐπὶν δὲ ἀκούσητε, κρίνατε· μὴ πρότερον.

Προσέχουσα εἰς ἄστρον τι μὴ τὰ πτερά της καύσει!

"Ἐδῶ τὸ θαυμαστικὸ δὲν τῶχει βάλει ὁ κ. ποιητῆς,

ἀπὸ μετριοπροσῶν βέβαια, ὥστε τὸ βάζουμε ἕμεις, και συνάμα γιὰ ὄσους δὲν ξέρουσιν τί πάει νὰ πει "Ἐψιπετῆς, βάζουμ' ἐδῶ πέρα και τὸν ἀκόλουθο κανόνα τῆς γραμματικῆς ἀτὰ εἰς -πετης παραγόμενα ἐκ τοῦ πίπτω τριτόκλιτά ἐστί, τονίζονται δ' ἐπὶ τῆς ληγούσης, ἐκ τοῦ πέτομαι δὲ παραγόμενα παροξύτονά ἐστί και πρωτόκλιτα». Δὲν εἶχα λοιπὸν δίκιο σὰν ἔλεγα πῶς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀρνηθῆ τοῦ κ. Ραγκαβῆ «τὸ ὑψιπετῆς» ἀφοῦ μ' ἐκεῖνο μάλιστα τὸ στίχο εἶδειξ ὄλοφάνερα πῶς ἔχει τὸ μεγάλο αὐτὸ προτέρημα σὰν ἀερόλιθος πέφτοντας ἀπὸ τὸν αἰθέρα τὸν ἀστροσπαρμένο μὲ τὴν ἀκατάσκοπον ψυχὴν νὰ χώνεται στοῦ γελοίου και μπουζ'οῦ τὰ βῆθη μὲ τὴν κρύα και «κακόζηλη» ἐκείνη εἰκόνα του, ὅπου παρασταίνεται τὴν ψυχὴ «προσέχουσαν εἰς ἄστρον τι μὴ τὰ πτερά της καύσει»;

Και ὅς αὐτὸ του τὸ ποίημα ὁ κ. Κλέων σταθερὸς ὅς ὄσα λέει στὸν περίφημο πρόλογο γιὰ τὸν ποιητῆ, ὅτι δηλ. «ὁ ποιητῆς εἶναι ὁ θεόπνευστος (!) πρωτοουργὸς και σκαπανεὺς τῆς διαρκούς ἐξευγενίσσεως τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ φωνῆς» μὲ κάθε τρόπο ἐκοίταξε νὰ ἐξευγενίσει αὐτὴν ἐθνικὴν (;) αὐτοῦ φωνήν—και τὸ κατόρθωσε. "Ἐμεις ἀἶσφρα λέμε ἀρχίζω κατὰ τί· οἱ κ. πρόγονοὶ ἔλεγον ἀρχομαί τινος, "Ἐξευγενίζων τοίνυν διαρκῶς τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ φωνήν ὁ θεόπνευστος πρωτοουργὸς και σκαπανεὺς τῆς κτλ. γράφει αὐτὴν δύσκολόν της ἤρξατο κατωφερῆ πορείαν». "Ἐτσι μπο-

ρούσε ἀξίολογα νὰ γράφει και αὐτῆς δυσχεροῦς τῆς ἀρχισε κατωφεροῦς πορείας».

"Ἀπὸ τὴν βιὰν ἀρχῆ ξεκινώντας δηλ. ἀπὸ τὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐξευγενίσσεως τῆς ἐθνικῆς φωνῆς και γνωρίζοντας πῶσο σημαίνει γιὰ τὸν ἐξευγενισμὸ ἡ χασμωδία—ἢ θεὰ ποῦ λατρεύει—ἐξευγενίζει μὲ τὴ βοήθειά της στοὺς τρεῖς αὐτοὺς στίχους τὴν ἐθνικὴν (;) αὐτοῦ φωνήν.

Και εἶδε τὴν μητέρα της—ὠχρὰ ἀηληπισμένη παράφορος εἰς τὸν νεκρὸν νὰ ρίπτεται ἐπάνω. ἐνθέρμως νὰ ἀπαλλαγῆ τοῦ βίου εὐχομένη.

(Αὐτὰ τὰ εἶδεν ἡ κατὰσκοπος ψυχὴ).

"Ἐδῶ πολὺ εὐκολα μπορούσε ὁ κ. ποιητῆς νὰποφύγει στὸν πρῶτο στίχο τὴ χασμωδία, φτάνει νὰσβουνε τὴν παύλα και ἀντὶς ὠχρὰ ἀηληπισμένη νᾶγραφε ὠχρὰν ἀηληπισμένην, καθὼς και εὐχομένην ἀντὶς εὐχομένην στὸν τρίτο στίχο. Δὲν τῶκανε ὅμως «ἕνα πληρωθεῖ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ εἰπόντος λέγοντος, ὅτι ἰδιαίτερον τρέφει ἀγάπην πρὸς τὴν χασμωδίαν ὁ κ. ποιητῆς παντὶ τρόπῳ ταύτην ἐπιδιώκων και διὰ ταύτης τοὺς στίχους καλλύνων τοὺς αὐτοῦ».

"Ἐξ ὄνυχος ὁ λέων, και ἐξ ἐνδὲς και μόνου στίχου ὁ Κλέων γνωσθῆναι δύναται. Τέτοιους στίχους ποῦ ἕνας και μόνος εἶναι ἀρκετὸς νὰ μᾶς δείξει τὸν Κλέωνα ἕνα πλήθος εἶδαμε και τέτοιος εἶναι κι ἀπὸ τοὺς τρεῖς παραπάνω ὁ τελευταίος.

Κι' από τὸ γάμο τους αὐτὸν ἐγὼ γεννήθηκα, πρωτόγονο παιδί τους!

Ὅμως ἡ μάνα μου ἦταν ἡ ἴδια πάντα. Μαζί με τὴν ὑγεία της ἦρε και τὴς παλιές παραξενιές και πείσματά της. Δὲν ἔμεινε παρὰ λίγες ἡμέρες ὅσ' τὸ σπῆτι τοῦ γαμπροῦ. Καὶ σηκώθηκε ἀξάρνα και γύρισε θυμωμένη ὅσ' τὸ κατ'ὰ ψυχρὸ παλάτι της. Ἐκεῖ μ' ἀμολόγητη λαχτάρα ἐνοιώσ' ἔμένα ὅσ' τὴν κοιλιὰ της. Κι' ἀφοῦ με γέννησε, με πέταξε ὅσ' τὸ δρόμο. Ἄγνωστοι διαβάτες μ' ἤρασαν, και με γλύτωσαν. Καὶ πέρασα ἀπὸ χέρια ὅσ' ἄλλα χέρια. Κ' ἔπαθα πολλὰ ὅσ' ἂν ἀναστηθῶ σάμπως με βλέπεις. Κι' ἀφοῦ ἔμαθα ἀπὸ ποιούς γονιούς γεννήθηκα, πῆγα νὰ τοὺς εὖρω. Καὶ μ' ἔδωξε ὁ πατέρας μου κακὰ κ' ἡ μητέρα μου χειρότερα. Δὲ θέλησαν νὰ με γνωρίσουν, βλέποντας ὅσ' τὸ κορμί μου καθέναν τους γραμμμένα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀλλοινοῦ. Τότε κ' ἐγὼ πῆρα τὰ μάτια μου κι' ἀρχισα νὰ φέρνω γύρα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ και ἀπὸ ἓνα ὅσ' ἄλλο χωριάτικο σπῆτι και καλύδι κ' ἠῦρα πονετικές ψυχές ποῦ μ' ἀγάπησαν και μ' ἔβαλαν ὅσ' τὸ παρ' ἑαυτῶν νὰ ζεσταθῶ κ' ἔπασα σὲ χαροκόπους, ποῦ ὅσ' τοῦ τρύγου τὴν ὥρα εἶτε τοῦ θερισμοῦ, μ' ἤθελαν νὰ τοὺς κἀνω συντροφιά ὅσ' τὴν ἀνάπαψη και ὅσ' τὴν ξεφρακτωτικά τους και βρέθηκα ὅσ' ὁμορφων κοριτσιῶν τὴς ἀγκαλιές, ποῦ με καλοῦσαν σύντροφός τους ὅσ' τὰ παιγνίδια, ὅσ' τὰ νυχτέρια τους. Μοναχὰ ὅσ' τὴ χώρα δὲν πῆγα ἀκόμα, ποῦ ἀκουστὴ τὴν ἔχω και τόσο τὴ νειρεύομαι. Καί, νὰ, τῶρα ποῦ θὰ γίνῃ κ' ἡ ἐπιθυμία μου αὐτὴ! Κ' εἶναι ἡ χαρὰ τὴν δὲ! Καὶ ὅσ' ἀγαπῶ γι' αὐτὸ ἄλλο τόσο και περισσότερο!

— Ὡ ἀγκυπημένο πλάσμα, εἶπα ὅσ' τὸ μικρὸ τὸ σύντροφός μου, ἂν δε θέλῃς νὰ μαρτυρήσῃς τὰ ὀνόματα τῶν γονικῶν σου, ὅμως τὸ δικό σου, ἀκριβὸ μου, τ' ὄνομα πρέπει τῶρα νὰ τὸ πῆς!

— Παρ' αὐτῶν! εἶπε.

Καὶ με κύταξε ὅσ' τὰ μάτια και μοῦ γέλασε. Κ' ἔκκεμε τὴν καρδιά μου περιθῶλι τ' ἄδολο τὸ γέλωμά του. Χερσασιμένοι τότε πῆραμε τὸ δρόμο γιὰ τὴ χώρα. Καὶ νὰ μας, ἤρθαμε! Καὶ καλῶς σὰς βρήκαμε! Καὶ κληροπέρα τὴς ἀφεντεῖας σας!

17 τοῦ Νοέμβρη 1903.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

ΔΕΣΥΟΙΝΙΣ καλῆς οἰκογενείας, γνωρίζουσα τελείως τὴν Γαλλικὴν και τὴν Γερμανικὴν, ζητεῖ θέσιν παιδαγωγοῦ παρὰ τινι οἰκογενείᾳ εἶτε ἐνταῦθα, εἶτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῶ ἐξωτερικῶ. Πληροφορία ἐν τῶ γραφεῖφ τοῦ „Νουμά“.

Κι' ἄλλῃθια, με τί τέχνη ποῦ εἶναι φερμένους αὐτὸς ὁ στίχος. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ ἀπαράφορος εἰς τὸ νεκρὸν νὰ ρίπτεται ἐπάνω τεχνικὰ, τεχνικὰ σοῦ χύνει ὁ θεόπνευστος ποιητὴς ἓναν κοῦδὰ νερὸ—ἐνθέρμως νὰ ἀπαλλαγῆ τοῦ βίου εὐχομένη. Ἐνθέρμως μορεῖ νὰ ἐκφράσει τις εὐχαριστίες του ὁ κ. ποιητὴς ὅσ' ὄσους ἐπαίνεσαν τ' Ἄλγη, ὅχι ὅμως και νὰ εὐχεται νὰ παλλαγαῖ τοῦ βίου μιὰ μάνα ποῦ ρήγνεται σὰν τρελλὴ ἀπάνω στὸ παιδί της ποῦ ἄψυχο, νεκὸ κοιτεται μπρὸς της.

Ἡ καημένη ἡ ψυχὴ! πόσα της εἶτανε γραμμένο νὰ τραβῆξει. Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τὸ πρῶτο της ταξίδι ποῦ εἶχε ἰδεῖ τὴ μάνα της ἐνθέρμως νὰ ἀπαλλαγῆ τοῦ βίου εὐχομένη κ: ἀποφάσεις ξανά, νὰ κατέβει στὴς γῆς προσέχουσα ἐνοσεῖται πάντοτε στὸ δρόμο εἰς ἄστρον τι μὴ τὰ πτερὰ της καύσει. Τῶρα πιζ, καθὼς λέει ὁ κ. ποιητὴς

Τὸ σῶμα της τῶρα εἶναι

Ἦδη ἡ γῆ εἰς τὸν ψυχρὸν εἶχεν αὐτῆς μυχὸν
Και τὸ ἐμάστιζ' ἡ βροχὴ, και λίβας (1) ψυχρὸς πνέων
Τὸ ἔκαμν' εἰς τὸ μνήμα του νὰ τρέμει τὸ πτωχόν.

Τὸ πτωχὸν τὸ σῶμα! Μολονότι τὸ αἶχεν ἡ γῆ εἰς τὸν ψυχρὸν αὐτῆς μυχόν τὸ ἐμάστιζε ἡ βροχὴ, ὅπως μαστίζει τὸν ἀέρα τοῦ κ. θεόπνευστου ἡ γλώσσα. Καὶ δὲ φτάνει μόνο αὐτὸ. Γιὰ τοῦ πτωχοῦ τὰ βάσανα ὁ λίψ' ζεστός και στεγνὸς ἀνεμος ἤρξατο πνέων ψυχρὸς, κ' εἶται

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΘΩΜΑΣ.—Φίλε Δροσίνη, ἐσὺ ποῦ καταγίνεσαι στὰ στατιστικά, πὲς μου παρακαλῶ, πόσα ἐκπαιδευτικά κατὰστήματα ἔχει ἡ Ἑλλάς;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (με πατριωτικὴ φωτιά).—Τρία ἑκατομμύρια τουλάχιστο!!

ΘΩΜΑΣ.—Μίλα καλά, βρε ἀδελφέ. Καὶ πόσα παιδιά ἔχει λοιπόν;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (ἐξάλλος ἀπὸ ἱερὸν ἐνθουσιασμό μόνον με ποίησιν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθηματά του)

Ὅση ἡ ἄμμος, ἔχει τόση
Νεολαίαν ἡ Ἑλλάς!
Σλαῦοι, τρέμετε, και Ρῶσοι!!
Ὅμως πὲς μου, τί γέλας;

ΘΩΜΑΣ.—Γελῶ, καυμένη, γιατί τὸ παραξεκοντάκιασες.

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (πάντα ποιητικὰ).

Ρῶτα ρῶτα (και μὴ γέλα)
Και τὸ μπάμπια μου Βικέλα!

ΘΩΜΑΣ.—Μὰ Δροσίνη μου Γεώργο μου, τί βγάζεις με τέτοιες ὑπερβολές;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ. (κατατρομαγμένος ξαναγυρίζει στὸ πεζό).—Ἐγὼ νὰ βγάλω; Ἐγὼ μπάζω με τὲς ὑπερβολές!!!

ΘΩΜΑΣ-Γ' ΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ο ΒΛΑΧΙΚΟΣ ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Ὅσοι σὰς ποῦν πῶς ἐνθουσιάστηκαν τὴν Τρίτη τὸ βράδυ στὸ Βασ. Θέατρο, νὰ μὴ τοὺς πιστέψετε. Νὰ πιστέψετε ἐκείνους ποῦ θὰ σὰς ποῦν πῶς ἐπούντιασαν κ' ἐκείνους ποῦ θὰ σὰς ποῦν πῶς δὲν κατόρθωσαν νὰ καταλάβουν γιατί ὁ Σοφοκλῆς λέγεται μεγάλος ποιητὴς και γιατί ὁ Οἰδίποδάς του θεωρεῖται ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ τρία τέσσαρα σκηνηκὰ ἀριστουργήματα τῶν αἰώνων.

Ὁ κ. Βλάχος με τὴ μετάφρασί του, τὴν σχολαστικὴν, τὴν ἄψυχην, τὴν ἀχρωμάτιστην, τὴν κρύα και τὴ μαργωμένην, ὅπως εἶναι ὄλοι οἱ στίχοι του κι' ὄλες οἱ μεταφράσεις του, κατόρθωσε ὅχι νὰναστήσῃ τὸν Σοφοκλῆ στὴ σημερινὴ γλῶσσα και νὰ

τὸν μπάση στὴν σημερινὴ ζωὴ, ἀλλὰ νὰ τὸν πεθάνῃ κυριολεκτικῶς και νὰ ποδεῖξῃ τετραγωνικώτατα, ὅτι ὁ ἀθάνατος δημιουργὸς τοῦ Οἰδίποδα ὄσο κι' ἂν ἐνθουσίαζε και συγκινοῦσε τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, γιὰ τοὺς σημερινούς Ἀθηναίους εἶναι ἀπλούστατα μιὰ μούμια Αἰγυπτιακὴ ποῦ μονάχα τὴν περιέργεια κινεῖ, και μάλιστα ὄσο μὲνει μέσα στὸ σαρκοφάγο της κλεισμένη.

Μονάχα ἓνας Αἰγυπτιολόγος ἠμπορεῖ νὰ ἐνθουσιασθῆ ἄμα ἰδῆ μιὰ μούμια ἀπάνω στὴ σκηνή. Οἱ ἄλλοι, οἱ κοινοὶ βροτοί, ζητοῦν νὰ ἰδοῦνε τὴ ζωὴ, και μ' αὐτὴν ἐνθουσιάζονται. Μὰ ὁ κ. Βλάχος τοὺς ἔδειξε μιὰ μούμια. Ἄξιος ὁ μισθὸς του. Γιατί ὄμως τότε νὰ τὴν ἀνεβάσουν τὴν μετάφρασί του κ. Βλάχου στὴ σκηνή, και νὰ μὴ τὴν πᾶνε νὰ τὴν τοποθετήσουν εὐλαβῶς μέσα στὴν Αἰγυπτιακὴ αἴθουσα τοῦ Κεντρικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, πλάϊ στὴ μούμια τῶν ὑπηκόων τῶν Φαραῶ, ἀφοῦ μάλιστα γιὰ τὴν καλὴ τὴς τὴν τύχη, βρίσκονται κει μέσα και δυὸ τρεῖς σαρκοφάγοι ἀδειανές;

* *

Και γιὰ νὰ μὴν ἀερολογοῦμε, ὅπως συνειθίζουσι οἱ διάφοροι Μιστριωτολόγοι και ἐμβριθυολόγοι γλωσσοπνίχτες, παραθέτομε ὄσω ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πρῶτο Βλάχικο χορικό τοῦ Οἰδίποδα, και τόκομμάτι τὸ ἴδιο ἀπὸ ἓναν ἄλλον Οἰδίποδα Βούλγγρα, ποῦ δημοσιεύεται στὸ Σαμιώτικο «Φῶς» καμωμένος ἀπὸ κάποιον Ζήσιμο Σίδερην, γνωστὸν προδότην και ἀργυρώνυτον ὄργανον τὴς Πανοσλαβιστικῆς προπαγάνδας, ὅπως δὲν θὰ δισταζε νὰ τὸν πῆ ὁ κ. Χατζιδάκις.

Νὰ λοιπὸν τὸ κομμάτι ἀπὸ τὸν Ἑλληνοπρεπῆ «Οἰδίποδα» τοῦ κ. Βλάχου:

Τίς τοῦ Διὸς ὦ γλυκεῖα φωνὴ ἐκ Δελφῶν πολυχρῶσαν
εἰς τὰς λαμπράς μας ἀντηχεῖς
Θήβας; Εἴμ' ἐντρομος ὄλος και πάλλει' ἐκ φόβου ὁ νοῦς μου
ὦ σῶτερ παῖαν ὁ ἐκ Δήλου,
κ' ἐν ἀγωνίᾳ προσμένω, τί σήμερον
ἦ ἐν τῶ μέλλοντι χρόνῳ
θὰ ἐπιβάλῃς ὡς χρέος μου.
Λέγε μοι τέκνον ἐλπίδος χρυσῆς
ὦ φωνὴ ἀμβροσία.

Σὲ καλῶ πρώτην, Παλλάς, τοῦ Διὸς ὦ ἀθάνατε κόρη.
και τὴν προστάτιδ' ἀδελφῆν
Ἄρτεμιν, ἧς εὐκλεῆς κείτ' ὁ θρόνος ἐν τῇ ἀγορᾷ μας,
και Φοῖβον θεὸν ἐκθρόνον.
Σεῖς και οἱ τρεῖς ἀλεξίκακοι φανῆτε.
Ἄν εἰς καιροῦς παρελ' ὄντας
τὴν ἀπειλοῦσαν τὴν πόλιν μας

ματα τοῦ κ. ποιητῆ, ἀφοῦ ἔχει μέσα λίγη μελαγχολία, μιὰν ἀσώματη ψυχὴ, ἐν ἄψυχο σῶμα, καίθερα και σκοτῖαν» «ψυχρὸν λίβα και βροχὴν μαστίζουσαν τεθαμμένον σῶμα». Ἐμεις ἂς τὸ πούμε χασμωδιοβριθὸς και ὑψηπετὸς γιὰ νὰ θυμούμαστε ἔτσι και τὴν ὑψηπετὴ ἐκείνην εἰκόνα τὴν ψυχὴν δηλ. προσέχουσαν εἰς ἄστρον τι μὴ τὰ πτερὰ καύσει. Κρίμας ὄμως ἴση προσοχὴ ἔστα ἄστρο νὰ μὴ δώσει ὁ κ. ποιητὴς ὅχι γιὰ νὰ μὴ κίψει ἢ καύσει τὰ ἄφτερα του, ἀφοῦ δὲν ἔχει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ γράφει ἢ γράφσει τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοῦς στίχους, τὸν τῶσο ποιητικὸ, με μιὰ τόσο πιστὴ κι' ἀληθινὴ εἰκόνα.

Διήλθεν οὕτω ἅπασα ἡ νύξ τρυφῆς κρυφίας
πηγὴ ἀνεκδιήγητος και ἡδὴ τοῦ μονήρους
ὁ δίσκος ἐκλινεν ὡχρὸς ἀστέρος τὴς Παφίας.
(Ἡ ἀπόκρυφος).

Ὁ μονήρης αὐτὸς ἀστὴρ τὴς Παφίας εἶναι ὁ κ. Ἐωσφόρος—Ἄστερας—Ἀφροδίτη—Ἐσπερος—Ἀποσπερίτης—Ἀυγερινός, σὰν Ἰδαλγὸς Ἰσπανὸς πολυονόματος, τὴς Ἑσπερίας, ἄλλοτε κι' ἄλλοτε τὴς Αὐγῆς καθαλλίερος. Καί, καθὼς ξέρεῖ ὁ καθέναν ἢ και καθὼς δὲν ξέρεῖ ὁ κ. ποιητὴς, πολὺ πρὶν ἀρχίσει νὰ κλίνει—πρὸς τὴ Δύση—ὁ Αὐγερινός, σηκώνεται ὁ Ἡλιος ἀπὸ τὸ κρεββάτι του.

(Τὴν ἄλλη Κυριακὴ τὸ τέλος)

τὸ πτωχὸν σῶμα τὸ ἔκαμε νὰ τρέμει μέσα στὸ μνήμα του, ἐνὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὁ κ. Κλέων μὰς κάνει ἐμὰς νὰπορούμε πῶς κατάφερε νὰ πει δυὸ ἀνοησίες ὅσ' ἓνα μόνο στίχο, κι' ἀκόμα, ἐπειδὴ δὲν τοῦ φάνηκαν αὐτὲς ἀρκετὲς νὰ σκαρώσει και τὸν τελευταῖο γελοῖο στίχο, γέλοιο γιατί ἠμποροῦν οἱ νεκροὶ νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ κρῦο, ἠμπορούμε ἀκόμα και σὲ κάθε ἄψυχο ἀντικείμενο τὴς φύσης ἀπὸ μιὰ ποιητικὴ ἀντίληψιν νὰ δίνουμε ζωικὲς ἰδιότητες, ἀλλὰ δὲν ταιριάζει νὰ λέει κανεὶς πῶς ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρῦο μέσα στὸ μνήμα του τὸ σῶμα μιὰς ψυχῆς, τὸ σῶμα δηλ. ποῦ βρίσκεται χωρισμένο τὸ πτωχὸν ἀπὸ τὴν ψυχὴ του.

Ξανακατέβηκε λοιπὸν ἡ ψυχὴ στὴς γῆς, ἀλλὰ μόλις εἶδε πῶς οἱ δικοί της τὴν εἶχανε ξεχάσει, ὅτι ὁ ἥλιος τὴς χαρὰς εἶχε σβύσει ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους τὰ σύννεφα τὴς λύπης, και—τὸ σπουδαιότερο—μόλις ἄκουσε τὸν κ. Κλέωνα ἀμετρωριζόμενον ὑπὲρ τὸν πεζὸν λόγον ἀνηλεῶς νὰ μαστίζει τὸν ἀέρα διὰ νὰ ψάλει τὰς πρὸς τὴν γῆν πορείας της

ἐδάκρυσ' ἡ ψυχὴ

Και πτάσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν πρὸς τὴν γῆν πο-
[ρεῖαν
Οὐδέποτ' ἐπανελάθεν, οὐδέποτ' ἡ πτωχὴ! χί! χί! χί!

Τὸ ποίημ' αὐτὸ δίχως ἄλλο θὰ εἶναι γιὰ τοὺς κριτικούς τῶν Ἀλγέων ἀπὸ τὰ φιλοσοφικὰ γλωσσοευγενῆ ποιή-

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Κι' από τὸ γάμο τους αὐτὸν ἐγὼ γεννήθηκα, πρῶτο- γονο παιδί τους!

Ὅμως ἡ μάνα μου ἦταν ἡ ἴδια πάντα. Μαζί με τὴν υγιειά της νύρε καὶ τῆς παλιές παραξενιές καὶ πείσματά της. Δὲν ἔμεινε παρὰ λίγες ἡμέρες 'σ τὸ σπῆτι τοῦ γαμπροῦ. Καὶ σηκώθηκε ἀξάρνα καὶ γύρισε θυμωμένη 'σ τὸ κατάφυχο παλάτι της. Ἐκεῖ μ' ἀμολόγητη λαχτάρα ἔνοιωσ' ἐμένα 'σ τὴν κοιλιά της. Κι' ἀφοῦ μὲ γέννησε, μὲ πέταξε 'σ τὸ δρόμο. Ἄγνωστοι διαβάτες μ' ἤρταν, καὶ μὲ γλύτωσαν. Καὶ πέρασα ἀπὸ χέρια 'σ ἄλλα χέρια. Κ' ἔπαθα πολλὰ ὅσο ν' ἀναστηθῶ σάμπως μὲ βλέπεις. Κι' ἀφοῦ ἔμαθα ἀπὸ ποιούς γονιούς γεννήθηκα, πῆγα νὰ τοὺς εὔρω. Καὶ μ' ἔδιωξε ὁ πατέρας μου κακὰ κ' ἡ μητέρα μου χειρότερα. Δὲ θέλησαν νὰ μὲ γνωρίσουν, βλέποντας 'σ τὸ κορμί μου καθέννας τους γραμμένα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀλλοινοῦ. Τότε κ' ἐγὼ πῆρα τὰ μάτια μου κι' ἀρχισα νὰ φέρνω γύρα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἀπὸ ἕνα 'σ ἄλλο χωριάτικο σπῆτι καὶ καλύδι· κ' ἤρα πονετικές ψυχές ποῦ μ' ἀγάπησαν καὶ μ' ἔβαλαν 'σ τὸ παρκαγῶνι τους νὰ ζεσταθῶ· κ' ἔπεσα σὲ χαροκόπους, ποῦ 'σ τοῦ τρύγου τὴν ὥρα εἶτε τοῦ θερισμοῦ, μ' ἤθελαν νὰ τοὺς κἄνω συντροφιά 'σ τὴν ἀνάκπη καὶ 'σ τὴν ξεφαντωσιά τους· καὶ βρέθηκα 'σ ὁμορφῶν κοριτσιῶν τῆς ἀγκαλιές, ποῦ μὲ καλοῦσαν σύντροφό τους 'σ τὰ παιγνίδια, 'σ τὰ νυχτέρια τους. Μοναχὰ 'σ τὴ χώρα δὲν πῆγα ἀκόμα, ποῦ ἀκουστὴ τὴν ἔχω καὶ τόσο τὴ νειρεύομαι. Καί, νά, τώρα ποῦ θὰ γίνῃ κ' ἡ ἐπιθυμία μου αὐτή! Κ' εἶναι ἡ χαρὰ τὴν δά! Καὶ σ' ἀγαπῶ γι' αὐτὸ ἄλλο τόσο καὶ περισσότερο!

— Ὡ ἀγαπημένο πλάσμα, εἶπα 'σ τὸ μικρὸ τὸ σύντροφό μου, ἀν δὲ θέλῃς νὰ μαρτυρήσῃς τὰ ὀνόματα τῶν γονικῶν σου, ὅμως τὸ δικό σου, ἀκριβό μου, τ' ὄνομα πρέπει τώρα νὰ τὸ πῆς!

— Παρκαγῶνι! εἶπε.

Καὶ μὲ κύταξε 'σ τὰ μάτια καὶ μοῦ γέλασε. Κ' ἔκαμε τὴν καρδιά μου περιβόλι τ' ἀδολο τὸ γέλασμα του. Χεροπιασμένοι τότε πῆραμε τὸ δρόμο γιὰ τὴ χώρα. Καὶ νά μας, ἤρθαμε! Καὶ καλῶς σὰς βρήκαμε! Καὶ κλησπέρα τῆς ἀφεντειᾶς σας!

17 τοῦ Νοέμβρι 1903.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ καλῆς οἰκογενείας, γνωρίζουσα τελείως τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν, ζητεῖ θέσιν παιδαγωγοῦ παρὰ τινι οἰκογενείᾳ ἐρε ἐνταῦθα, εἴτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Πληροφορίαι ἐν τῷ γραφεῖο τοῦ „Νουμά“.

Κι ἄληθεια, μὲ τί τέχνη ποὺ εἶναι φερμένος αὐτὸς ὁ στίχος. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ ἀπαράφορος εἰς τὸ νεκρὸν νὰ ρίπτεται ἐπάνω τεχνικά, τεχνικά σου χρεὶ ὁ θεόπνευστος ποιητῆς ἕναν κοῦδᾶ νερὸ—ἐνθέρμως νὰ ἀπλάγη τοῦ βίου εὐχομένη. Ἐνθέρμως μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τις εὐχαριστίας τοῦ ὁ κ. ποιητῆς σ' ἄλλους ἐκείνους τ' Ἄκη, ὅχι ὅμως καὶ νὰ εὐχεταὶ νὰ πλάγῃ τοῦ βίου μὴ μᾶνα ποῦ ρήγνεται σὰν τρελλὴ ἀπάνω στὸ παιδί της ποῦ ἀψυχο, νεκρὸ κοιτᾶται μπρὸς της.

Ἡ καημένη ἡ ψυχὴ! πόσα της εἶταν γραμμένο νὰ τραβῆξῃ. Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τὸ πρῶτο της ταξίδι ποῦ εἶχε ἰδεῖ τὴ μᾶνα της ἐνθέρμως νὰ ἀπαλλάγῃ τοῦ βίου εὐχομένη καὶ ἀποφάσισε ξανά, νὰ κατέβῃ στῆς γῆς προσέχουσα ἐννοεῖται πάντοτε στὸ δρόμο εἰς ἄστρον τι μὴ τὰ πτερά της καύσει. Τώρα πιά, καθὼς λέει ὁ κ. ποιητῆς

Τὸ σῶμα της τῶραίον

Ἦδη ἡ γῆ εἰς τὸν ψυχρὸν εἶχεν αὐτῆς μυχόν
Καὶ τὸ ἐμάστιξ' ἡ βροχὴ, καὶ λίβας (!) ψυχρὸς πνέων
Τὸ ἐκίμν' εἰς τὸ μνήμα του νὰ τρέμῃ τὸ πτωχόν.

Τὸ πτωχὸν τὸ σῶμα! Μολονότι τὸ εἶχεν ἡ γῆ εἰς τὸν ψυχρὸν αὐτῆς μυχόν τὸ ἐμάστιξε ἡ βροχὴ, ὅπως μαστίζει τὸν ἀέρα τοῦ κ. θεόπνευστου ἡ γλώσσα. Καὶ δὲ φτάνει μόνο αὐτὸ. Γιὰ τοῦ πτωχοῦ τὰ βᾶσανα ὁ λιψ ζεστός καὶ στεγνὸς ἀνεμός ἤρξατο πνέων ψυχρὸς, κ' εἶσι

ΘΩΜΑΣ.—Φίλε Δροσίνη, ἐσὺ ποῦ καταγίνεσαι τὰ στατιστικά, πές μου παρακαλῶ, πόσα ἐκπαιδευτικά καταστήματα ἔχει ἡ Ἑλλάς;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (μὲ πατριωτικὴ φωτιά).—Τρία ἑκατομῦρια τουλάχιστο!!

ΘΩΜΑΣ.—Μίλα καλὰ, βρε ἀδελφέ. Καὶ πόσα παιδιὰ ἔχει λοιπόν;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (ἐξάλλος ἀπὸ ἱερὸν ἐνθουσιασμό μόνον μὲ ποίησιν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματα του)

Ὅση ἡ ἄμμος, ἔχει τόση

Νεολαίαν ἡ Ἑλλάς!

Σλαῦοι, τρέμετε, καὶ Ρῶσοι!!

Ὅμως πές μου, τί γελᾶς;

ΘΩΜΑΣ.—Γελῶ, καυμένη, γιὰ τὸ παραξέρον-τάκιασες.

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (πάντα ποιητικά).

Ρῶτα ρῶτα (καὶ μὴ γέλα)

Καὶ τὸ μπάρμπα μου Βικέλα!

ΘΩΜΑΣ.—Μὰ Δροσίνη μου Γιωργό μου, τί βγάζεις μὲ τέτοιες ὑπερβολές;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ. (κατατρομαγμένος ξαναγυρίζει στὸ πεζό).—Ἐγὼ νὰ βγάλω; Ἐγὼ μπάζω μὲ τὲς ὑπερβολές!!!

ΘΩΜΑΣ Γ. ΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ο ΒΛΑΧΙΚΟΣ ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Ὅσοι σὰς ποῦν πῶς ἐνθουσιάστηκαν τὴν Τρίτη τὸ βράδυ στὸ Βασ. Θέατρο, νὰ μὴ τοὺς πιστέψετε. Νὰ πιστέψετε ἐκείνους ποῦ θὰ σὰς ποῦν πῶς ἐπώντιασαν κ' ἐκείνους ποῦ θὰ σὰς ποῦν πῶς δὲν κατόρθωσαν νὰ καταλάβουν γιὰ τὸ Σοφοκλῆς λέγεται μεγάλος ποιητῆς καὶ γιὰ τὸ Οἰδίποδάς του θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ τρία τέσσαρα σκηνηκὰ ἀριστουργήματα τῶν αἰώνων.

Ὁ κ. Βλάχος μὲ τὴ μετάφρασί του, τὴν σχολαστικὴν, τὴν ἀψυχὴν, τὴν ἀχρωμάτιστην, τὴν κρύα καὶ τὴ μαργωμένην, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ στίχοι του κι' ὅλες οἱ μεταφράσεις του, κατόρθωσε ὅχι νὰ ναστήσῃ τὸν Σοφοκλῆ στὴ σημερινὴ γλῶσσα καὶ νὰ

τὸν μπάση στὴν σημερινὴ ζωὴ, ἀλλὰ νὰ τὸν πεθάνῃ κυριολεκτικῶς καὶ νὰ ποδείξῃ τετραγωνικώτατα, ὅτι ὁ ἀθάνατος δημιουργὸς τοῦ Οἰδίποδα ὅσο κι' ἐν ἐνθουσιαζέ καὶ συγκινοῦσε τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, γὰ τοὺς σημερινούς Ἀθηναίους εἶναι ἀπλοῦστατα μὴ μούμια Αἴγυπτιακὴ ποῦ μονάχα τὴν περιέργεια κινεῖ, καὶ μάλιστα ὅσο μένει μέσα στὸ σαρκοφάγο της κλεισμένη.

Μονάχα ἕνας Αἴγυπτιολόγος ἠμπορεῖ νὰ ἐνθουσιασθῇ ἄμα ἰδῆ μὴ μούμια ἀπάνω στὴ σκηνή. Οἱ ἄλλοι, οἱ κοινοὶ βροτοὶ, ζητοῦν νὰ ἰδοῦνε τὴ ζωὴ, καὶ μ' αὐτὴν ἐνθουσιάζονται. Μὰ ὁ κ. Βλάχος τοὺς ἔδειξε μὴ μούμια. Ἄξιός ὁ μισθός του. Γιὰ τὴν δὲ τότε νὰ τὴν ἀνεβάσουν τὴν μετάφρασί του κ. Βλάχου στὴ σκηνή, καὶ νὰ μὴ τὴν πᾶνε νὰ τὴν τοποθετήσουν εὐλαβῶς μέσα στὴν Αἴγυπτιακὴ αἶθουσα τοῦ Κεντρικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, πλάι στὴ μούμια τῶν ὑπηκόων τῶν Φαραῶ, ἀφοῦ μάλιστα γιὰ τὴν καλὴ τῆς τὴν τύχη, βρίσκονται κεῖ μέσα καὶ δύο τρεῖς σαρκοφάγοι ἀδειανές;

* *

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀερολογούμε, ὅπως συνειθίζουσι οἱ διάφοροι Μιστριωτολόγοι καὶ ἐμβριθυολόγοι γλωσσοπνίχτες, παραθέτομε δῶ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πρῶτο Βλάχικο χορικὸ τοῦ Οἰδίποδα, καὶ τὸ κομμάτι τὸ ἴδιο ἀπὸ ἕναν ἄλλον Οἰδίποδα Βούλγαρο, ποῦ δημοσιεύεται στὸ Σαμιώτικο «Φῶς» καμωμένος ἀπὸ κάποιον Ζήσιμο Σίδερη, γνωστὸν προδότην καὶ ἀργυρώνυτον ὄργανον τῆς Πανσλαβιστικῆς προπαγάνδας, ὅπως δὲν θὰ δισταζέ νὰ τὸν πῆ ὁ κ. Χατζιδάκις.

Νὰ λοιπόν τὸ κομμάτι ἀπὸ τὸν Ἑλληνοπρεπῆ «Οἰδίποδα» τοῦ κ. Βλάχου:

Τίς τοῦ Διὸς ὦ γλυκεῖα φωνὴ ἐκ Δελφῶν πολυχρῦσων
εἰς τὰς λαμπράς μας ἀντηχεῖς
Θήβας; Εἴμ' ἐντρομος ὄλος καὶ πάλι ἐκ φόβου ὁ νοῦς μου
ὦ σῶτερ παιᾶν ὁ ἐκ Δῆλου,
κ' ἐν ἀγωνίᾳ προσμένω, τί σήμερον
ἦ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ
θὰ ἐπιβάλῃς ὡς χρέος μου.
Λέγε μοι τέκνον ἐλπίδος χρυσεῖ·
ὦ φωνὴ ἀμβροσία.

Σὲ καλῶ πρώτην, Παλλάς, τοῦ Διὸς ὦ ἀζύνατε κόρη,
καὶ τὴν προστάτιδ' ἀδελφὴν
Ἄρτεμιν, ἧς εὐκλεῖς κεῖτ' ὁ θρόνος ἐν τῇ ἀγορᾷ μας,
καὶ Φοῖβον θεὸν ἐκηβόλον.
Σεῖς καὶ οἱ τρεῖς ἀλεξίκακοι φανῆτε.
Ἄν εἰς καιροῦς παρελθόντας
τὴν ἀπειλοῦσαν τὴν πόλιν μας

τὸ πτωχὸν σῶμα τὸ ἔκαμε νὰ τρέμῃ μέσα στὸ μνήμα του, ἐνὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὴ ὁ κ. Κλέων μᾶς κάνει ἐμᾶς νὰ ποροῦμε πῶς κατέφερε νὰ πεῖ δυὸ ἀνοσιές σ' ἕνα μόνο στίχο, κι' ἀκόμα, ἐπεὶ δὲν τοῦ φάνηκαν αὐτὲς ἀρκετὲς νὰ σκαρώσει καὶ τὸν τελευταῖο γέλοιο στίχο, γέλοιο γιὰ τὸν ποροῦν οἱ νεκροὶ νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ κρῦο, ποροῦμε ἀκόμα καὶ σὲ κάθε ἀψυχο ἀντικείμενο τῆς φύσης ἀπὸ μὴ μὴ ποιητικὴ ἀντίληψι νὰ δίνουμε ζωικὲς ιδιότητες, ἀλλὰ δὲν κεριάζει νὰ λέει κανεὶς πῶς ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρῦο μέσα στὸ μνήμα του τὸ σῶμα μὴ ψυχῆς, τὸ σῶμα δηλ. ποῦ βρίσκειται χωρισμένο τὸ πτωχὸν ἀπὸ τὴν ψυχὴ του.

Ἐνακατέθηκε λοιπόν ἡ ψυχὴ στῆς γῆς, ἀλλὰ μόλις εἶδε πᾶς οἱ δικοὶ της τὴν εἶχανε ξεχάσει, ὅτι ὁ ἥλιος της χαρὰς εἶχε σβύσει ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους τὰ σύννεφα της λύπης, καὶ—ὁ σπουδαιότερο—μόλις ἄκουσε τὸν κ. Κλέωνα ἀμεταωριζόμενον ὑπὲρ τὸν πεζὸν λόγον ἀνηλεῶς νὰ μαστίζει τὸν ἀέρα δὲ νὰ ψάλλει τὰς πρὸς τὴν γῆν πορείας της

Ἰδάκρυσ' ἡ ψυχὴ

Καὶ πτίσα πρὸς τὸ οὐρανὸν τὴν πρὸς τὴν γῆν πο-
[ρεῖαν]
Οὐδέ ποτ' ἐπανάλαβεν, οὐδέ ποτ' ἡ πτωχὴ! χί! χί! χί!

Τὸ ποίημ' αὐτὸ δίχως ἄλλο θὰ εἶναι γιὰ τοὺς κριτικῶς τῶν Ἀγγέλων ἀπὸ τὰ φιλοσοφικὰ γλωσσουγενῆ ποιη-

ματα τοῦ κ. ποιητῆ, ἀφοῦ ἔχει μέσα λίγη μελαγχολία, μὴν ἀσώματη ψυχὴ, ἐν' ἀψυχο σῶμα, καίθερα καὶ σκοτίαν) «ψυχρὸν λίβα καὶ βροχὴν μαστίζουσαν τεθαμμένον σῶμα». Ἐμεῖς ἄς τὸ ποῦμε χασμωδιοδριθῆς καὶ ὑψιπετές γιὰ νὰ θυμούμαστε ἔτσι καὶ τὴν ὑψιπετὴ ἐκείνην εἰκόνα τὴν ψυχὴν δηλ. προσέχουσαν εἰς ἄστρον τι μὴ τὰ πτερά καύσει. Κρίμας ὅμως ἴση προσοχὴ ἔστα ἄστρο νὰ μὴ δώσει ὁ κ. ποιητῆς ὅχι γιὰ νὰ μὴ κίψει ἢ καύσει τὰ φτερά του, ἀφοῦ δὲν ἔχει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ γράψῃ ἢ γράψῃ τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς στίχους, τὸν τόσο ποιητικὸ, μὲ μὴ τόσο πιστὴ κι' ἀληθινὴ εἰκόνα.

Διήλθεν οὕτω ἅπασα ἡ νύξ τρυφῆς κρυφίας
πηγὴ ἀνεκδιήγητος· καὶ ἤδη τοῦ μονήρους
ὁ δίσκος ἐκλινεν ὠχρὸς ἄστειρος τῆς Παφίας.

(Ἡ ἀπόκρυφος).

Ὁ μονήρης αὐτὸς ἀπὸ τῆς Παφίας εἶναι ὁ κ. Ἐωσφόρος—Ἄστερας—Ἀφροδίτη—Ἐσπερος—Ἀποσπερίτης—Ἀυγερινός, σὰν Ἰταλὸς Ἰσπανὸς πολυονόματος, τῆς Ἑσπέρας, ἄλλοτε κι' ἄλλοτε τῆς Αὐγῆς καθαλιέρος. Καὶ, καθὼς ἔρει ὁ καθέννας καὶ καθὼς δὲν ἔρει ὁ κ. ποιητῆς, πολὺ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ κλίνει—πρὸς τὴ Δύση—ὁ Αὐγερινός, σηκώνεται ὁ Ἥλιος ἀπὸ τὸ κρεββάτι του.

(Τὴν Ἑλλη Κυριακὴ τὸ τέλος)

Πρώτο, τὸν Πατριάρχη μας 'πού καθάεται στὸν θρόνο
 Κι' ὅπου γιὰ τὸ κοπάδι του ἔχει μεγάλον κόνο'
 Καί δεύτερο τῆ γλώσσα μας 'πού καθαρή λογέται,
 Κι' ὅπου ἂν σήμερα γράφεται, αὐριο θὰ τραγουδιέται.
 Αὐτὰ τὰ δυὸ εἶν' ὅπου βαστᾶν τὸ "Ἔθνος συναπσιμμένο
 Κι' ἀπὸ ἔφασι πατριωτικῆ στα πλέρια, σασιτισμένο
 Καί σὰ ζουρλό, κατὰστασι χρισιαστῆ κ' εὐλογημένη,
 Για' δλας ταῖς κουτροκεφαλαῖς 'πού τὸ "Ἔθνος ἀναμένει.
 Τῆ γλώσσα αὐτῆν τῆ μελαθρῆ ὅπου δὲν ἔχει ταίρι
 Τῆ μουρδουλεύου βέβηλο, μὲ δολοφόνο χέρι,
 Ρίχνωντας μέσα στὴν πηγῆ κάθε λογῆς καί βρώμα,
 'Αντάξιο μαγέρεμμα γιὰ τὸ δικό τους γιόμα'
 Κ' ἔδω δὲν περιορίζονται' ἀλλὰ καί τὰ στολίδια
 'Ὄπου ἔχει τὰ καλῆτεσα τὰ ρίχνουν στὰ σκουπίδια.
 'Εσκούπισαν τὸ «ἐφθέγγατο», τὸ «ἐσχομεν», τὸ ἀφι-

[κνούνται],
 Καί στὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς σοφοὶ δὲν ἐξαίρουνται.
 'Εσκούπισαν τὸ Οὐ μὴν ἀλλὰ κ' ἐκεῖ τὸ πλῆν ἀλλ' ὅμως
 'Ποῦ τὰ ἐχτιμήσαν διάφοροι, ὡς κ' ἓνας μαγγιορδός.
 'Εσκούπισαν τὸ Εἰμί. εἶ, ἐστὶ μὲ δλη του τῆ παρέα,

Καί τὴν ἀνωνομία 'Ὅς, 'πού εἶναι κοντῆ κι' ὠραία.
 Τὸ θάτερον, τὸ Πότερον, τὰ φεύγουν σὰν νὰ καίνε
 Καί, ἢ μὲ τὸ νῦ ἢ χωρὶς τὸ νῦ, κούμαρα μᾶς τὰ λένε.
 Για' τὸ Θεὸ τὰ μέτρα σας' τὸ βλέπετε, εἶν ἀνάγκη.
 Αὐριο θὰ μᾶς ζητήσουνε νὰ γένουμε καί φράγγοι.
 Τὸ θάτερον καί Πότερον εἶναι πρᾶμμα δικό μας.
 Εἶναι κληρονομία μας, εἶσι γρυσσζικό μας.
 Εἶναι τὸ φράκο 'πού μὲ αὐτὸ θανά παρουσιαστοῦμε
 Κι' ἄλλοι ἀπὸ κεινοὶ 'πού εἴμαστε στὸν κόσμο θὰ δειχτοῦμε.
 'Ὅλος ὁ κόσμος διγλωσσοί, καί τρίγλωσσοί ἀκόμα'
 Κι' αὐτοὶ μᾶς θέλουν δλους μας πάντα μὲ τ' ὁμοιο χρώμα.
 'Ἄλλη εἶν' ἡ γλώσσα τοῦ σπητιού, κι' ἄλλη εἶναι τῆς πλα-

[τείας].
 'Ἄλλη τῶν δικηγόρωνε κι' ἄλλη τῆς πελατείας'
 Τῆς χώρας καί τῶν εὐγενῶν καί τῆς καλύβας ἄλλη.
 'Ἀπλὸ πρᾶμμα νὰ νοιώσουνε δὲν ἔχουνε κεφάλι.
 Τὸ θάτερον καί Πότερον μᾶς ἔχουνε τιμήσει,
 Μᾶς ἔχουν κάμει ἐκκουστούς σὲ ἀντολῆ καί δίσι.
 Καί πρᾶμμα, ὡς λένε, ἂν εἴτουνε πού νὰ εἴχαμε κλειμένο,
 Οἱ ἄλλοι δὲν τὸ γνωρίζουνε δικό μας εἶναι ἡ ξένο.
 Τοῦ ἔθνους προδόται! ἄτιμοι! γιατί τὸ μαρτυρᾶνε;
 Νὰ φύγουν γλήγορα ἀπὸ 'δῶ, στὸν τσακισμὸ νὰ πάνε!
 Καλὰ ἔλεγε ὁ Θεριανός, 'πού ἤτουνε τρανῆ καρκάλα
 Κ' ἐνοιωθε πούθε ἐκίνησε καί πού θὰ φτάσει ἡ μπάλα.
 Πολιτικὸς εἶν' ὁ σκοπός, καί συνεργᾶνε δλο:
 Για' νὰ μᾶς ἐμποδίσουνε νὰ πάρουμε τὴν Πόλι.
 Τῆ Σόφια θὰ τὴν εἴχαμε παρμένη ἀπὸ τὰ πρῶτα,
 'Ἀλλὰ ἔθαλε μπερδέματα μὴ κάποια Παναγιώτα.
 'Ὅπως ἡ πρώτη δύναμη τοῦ 'Ἐλλητισμοῦ εἶν' ἡ γλώσσα,
 'Ὁ ξέρουν δλο ὅσοι ἔχουνε τὰ δράμια τετρακόσα.
 Τὸ θάτερον καί Πότερον εἶν' τὰ βρεσιὰ κανόνισ
 'Ὅπου τρομάζουν τὴν Τουρκιά ὡς ἀπὸ ἐκεῖ τὰ χρόνια.
 Καί τ' ἄλλα τὰ ἐκπρήματα εἶν' τόσα πικρήκρια
 'Ποῦ φοβερίζουν ὡς κ' κῦτὰ μὲ σπάθαις, μὲ λιθάρια.
 Τὸ Πότερον καί θάτερον, καί χωρὶς τίποτ' ἄλλο,
 Τίτλοι εἶν' 'πού θὰ μᾶς πληρωθοῦν μὲ ἓνα προικὸ μεγάλο.
 'Ετσι σὲ ἐναν φτωχὸν γαμπρὸ ἀξιοῦτητας καμμίας

νόμο τῆς ἐπίδοσης ἔπρεπε νὰ δεῖξουμε κ' ἑμεῖς τὰ ἱ-
 δικ ψυχικὰ σημάδια μὲ τοὺς λαούς, πού μᾶς ἐνόνοι ἡ
 πνευματικὴ καί ὕλικὴ ζωή. Μὰ σ' ἑμᾶς ἡ τέτοια ζωὴ
 ἦρθεν ἀπὸ ὑποβολή μπόρει νὰ πεῖ κανένας, γιατί, προ-
 τοῦ δοκιμάσσουμε καί τὴν ἀντίθετη καί νοιώσουμε ὑ-
 στερα τὸ ψυχικὸ κούρασμα, βρεθήκαμε σὲ πέλαιος ἀκα-
 ταστασίας καί σύχυσης. Οὐσιαστικώτερο παραδειγμα,
 γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καλὰ τοῦτο, ἀπὸ τῆ φιλολο-
 γία μας δὲν ἔχουμε.

Ἢ Ἄπὸ τὸν καιρὸ πού λευτερωθήκαμε καί μπορέ-
 σαμε νὰ ζοῦμε ὄχι μόνο πνευματικᾶ—γιατὶ τὸ πνεῦμα
 σιδερα σκαλαβιάς δὲ μπόρει νὰ γνωρίζει, καί τὸ Ἕλλη-
 νικὸ ἔθνος τὸ ἀπόδειξεν αὐτὸ τρανώτατα—παρὰ καί ὕ-
 λικὰ ἐλεύτεροι, ἡ φιλολογία μας δὲ δοκίμασεν ὄλες τίς
 μεταβολές κι' ὄλες τίς ἐπανάστασεις, πού φέρνει στίς ἱ-
 δέες καί στὴ σκεψῆ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων. Δὲν πρό-
 φτασεν ἀκόμα καλὰ — καλὰ νὰ δεῖξει, ἂν ὑπάρχει.
 Κι' ὅμως μέσα σὲ τόσα λίγα χρόνια θέλησε νὰ πηδή-
 σει ἀπὸ ἓνα σημεῖο σ' ἄλλο πολὺ μακρινὸ καί νὰ φα-
 νερωθεὶ χθές ἔτσι καί σήμερα ἔτσι, ἀκράτητη ἀπὸ κά-
 θε δύναμη κι' ἀπὸ κάθε δισυμῶ. Ἄλλοι μπόρουν νὰ εἴ-
 ποῦν, πὼς αὐτὸ εἶναι προκοπῆ καί πρόοδος. Μὰ ἐγὼ
 θαρῶ, πὼς ἀποδειχεται τὸ ἐναντίο. Θαρῶ, πὼς ἐπειδὴ
 δὲ μπόρουνε νὰ τραβήξουν δρόμο φυσικὸ κι' ἀβίαστο, θέ-
 λησε μὲ σπασιμωδικὲς κινήσεις νὰ δεῖξει, ὅτι ζεῖ καί ὕ-

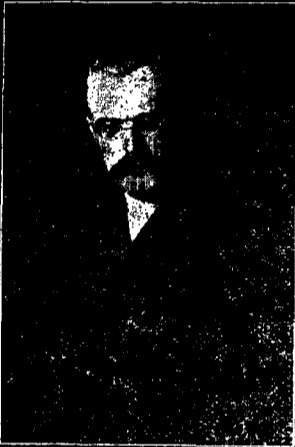
πληρώνει ὁ ζουρλοπεθερὸς τὸν τίτλο τσ' εὐγενείας.
 Μὲ διαφορά ὅπου αὐτοῦνους δὲν τοὺς τιμᾶει κανένας.
 'Ἐνῶ 'πού ἑμᾶς ὡς κ' ὁ σοφὸς θὰ συγχαρῆ Ἄδικένας.
 Κ' ἐκεῖνοι στὸ ἀναμεταξὺ τὰ σχέδια μᾶς χαλοῦνε,
 Τῆ γλώσσα παρουσιάζωντας τῆ βρώμια 'πού μιλοῦνε
 Σὲ θέατρο Βασιλικό, διπλῆ Ἱερουσόλα.
 Ταῖς εἰκοσι τ' Ἄλωναριού ἔχουμε τ' αἶ Λία.
 Τὰ λέει ἓνας Καθηγητής, πολλὰ του νὰ ἔν' τὰ ἔτη,
 'Ποῦ ἔχει τὸ θάρρος ὁ ἥρωας ἀκόμα καί προσθέτει'
 'Ἀφήστε κόσμη τὰ ψηφιὰ καί πιάστε ταῖς χαντζεραῖς.
 Καί τὰ κεφάλια κόψτε τους σὰν νὰ ἦταν ἀκινδάραις.

ΝΙΚ. ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

ΕΝΑ ΣΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

'Ἐξακολουθεῖ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Κρουμπάχερ,
 ὁ ὑπουλος, ὁ ἀδιάντροπος, ὁ ἀτιμος κλεφτοπόλεμος,
 ὁ ὁποῖος ἀρχισε μὴ βδομάδα τώρα καί Κύριος οἶδε
 πότε θὰ τελειώσῃ.

'Ὁ κ. Χατζιδάκις πρόκειται νὰπαντήσῃ στὸ δια-
 πρεπῆ φιλέλληνα καί
 σοφὸ καθηγητῆ, ἐπι-
 στημονικῶς τάχα.
 'Επειδὴ ὅμως προβλέ-
 πει πὼς ἡ ἀπάντησί-
 του μονάχα τὰ γέλοια
 θὰ προκαλέτῃ, ἀρχισε
 σὰν ἐξυπνος ἀνὴρ ὅπως
 νὰ προλειαινῇ τὸ ἔδα-
 φος καί νὰ βάζῃ τοὺς
 δικφύρους Χατζιδάκι-
 σκους νὰ οὐρλιάζουν
 ἀπὸ τίς στήλες τῶν
 ἐφημερίδων πὼς ὁ
 Κρουμπάχερ εἶναι πουλημένος στὴν Ρωσσία καί πὼς
 γιὰ νὰ γράψῃ ὅσα σοφὰ ἔγραψε γιὰ τῆ γλώσσα καί
 γιὰ τὸ "Ἔθνος μας, πληρώθηκε μὲ ρωσσικὰ ρούβλια.

Γιὰ νὰ μεταχειρισθῇ κανένας τὸ μαλακώτερο
 ἐπίθετο, μονάχα ὡς κακοῦθη μπόρει νὰ χαρακτη-
 ρίσῃ τὴν πολεμικὴ αὐτῆ κατὰ σοφοῦ ἐπιστήμονος
 πού τιμᾶει πραγματικῶς τὴν Ἑλλάδα, διότι τὴν
 περιλαμβάνει στὸ μεγάλο κύκλο τῶν ἐπιστήμονικῶν
 του ἐργασιῶν. Ὁ κ. Χατζιδάκις εἶναι ἰκανὸς νὰ πῆ
 πὼς καί ὁ «Νουμᾶς» πληρώθηκε μὲ ρωσσικὰ ρούβλια
 γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἔδω τὴν εἰκόνα τοῦ φιλελληνικω-
 τάτου Γερμανοῦ σοφοῦ.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίοςκια τῆς πλα-
 τεῖας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑ-
 πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
 χιοδρόμου (Ὁφθαλματρείων), Σταθ-
 μοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμο-
 νοια).

'Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρ-
 χίς καί τριμηνους συνδρομητές, μὲ δυὸ
 δραχμὲς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΝ ΘΕΛΗ

ὁ κ. Θεοτόκης νὰ μείνῃ γιὰ κάμποσο καιρὸ
 στὴν Ἐξουσία, δὲν πρέπει νὰ κοιτάξῃ τόσο νὰ
 περιποισθῇ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ ἐξασθα-
 λίσῃ τὴν πλειονοψηφία, ὅσο πρέπει νὰ βάλῃ
 τὰ δυνατὰ του νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε πρόφασιν
 καί τὴν πιὸ μικρὴ πού εἴμπορεῖ νὰ τὴν ἀρ-
 πιάξῃ ὁ κ. Δεληγιάννης καί νὰ τὴν ἐκμεταλ-
 λευθῇ δημοκοπικῶς γιὰ νὰ τὸν γκρεμίσῃ μὴ
 ὦρα γρηγορώτερα.

Αὐτὸ δὲ τὸδειξε τόσες φορές ὡς τώρα.
 Εἶναι ἰκανὸς καί μὲ δέκα μονάχα βουλευτὰς
 δικούς του, καί μὲ κανένα ἀκόμα, νὰναποδο-
 γυρίσῃ καί τὴν ἰσχυρότερη πλειονοψηφία καί
 μάλιστα δταν τὴν διευθύνει—μὲ τὸ γάντι
 πάντοτε—ὁ Κερκυραῖος πολιτευτῆς.

Γι' αὐτὸ λοιπόν, τὸ πρῶτο πούχει νὰ κίμῃ
 εἶναι νὰ ἐνεργήσῃ νὰ μὴ ξαναπαρασταθῇ ἡ
 «Ὁρέστεια» γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε πάλιν φασα-
 ρίες, ἀναγοῦδες κ' αἱματοκυλίσματα. Ἐπειτα

πάρχει, καθὼς ἀπαράλλαχτα κάνουμε κ' ἑμεῖς.
 Δὲ βλέπουμε ἀπὸ πουθενὰ τῆ φυσικῆ σειρά στὴν τέ-
 τοια ἡ τέτοια φανέρωση τῆς φιλολογίας μας, γιατί καί
 πουθενὰ δὲν ξανοίγουμε τὸν ἔθνικὸ χρωματισμὸ μας καί
 τὸν ἔθνικὸ μας χαραχτήρα. Κάθε ἀληθινὴ φιλολογία, πού
 φανερίθηκε σύμφωνα μὲ τῆ διαφορὸτροπῆ ζωῆ τοῦ ἔ-
 θνους, πέρασε σταθμούς καί σημειῶσεν ἐποχὲς μέσα στοὺς
 αἰῶνες, καί κανονικὰ καί μαθηματικὰ ἔπαιρνε μὴ
 ἐκδήλωσῃ, ἀνάλογη μὲ τῆ γενικῆ κατάστασῃ τῆς χώ-
 ρας, πού τῆ λέει δική της. Μὰ σ' ἑμᾶς ἡ φιλολογία
 δὲν παρουσιάζει κανένα σταθμὸν, οὔτε σημειώνει καμιά
 ἐποχῆ. Ὅ,τι τὴν χαραχτηρίζει εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἐπί-
 δραση καί ἡ ζωοδιώχτρα μίμησις. Γι' αὐτὸ δὲ φανερω-
 θηκεν ἡ ἀνάγκη νὰ δημιουργηθοῦν κ' ἔδω σχολές καί
 ν' ἀπλωθοῦν σημαίες γιὰ τὸν ἀγῶνα καί τῆ νίκῃ μὴς
 ιδέας ἐναντία σ' ἄλλη.

Καί ὕστερ' ἀπὸ τέτοια ἀλόγιαστῃ κι' ἀκανόνιστη
 φυλογικῆ ζωῆ, ἂν ἐδειχνονταν κανένας ἀγῶνας γιὰ
 τὴν τέχνη, ἔπρεπε νὰ ἀγῶνας αὐτός νὰ εἶναι γερός,
 μετρημένος καλὰ, δυναμωμένος ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καί
 τῆ φυσικῆ ὁρμῆ νὰ παραμεριστῆ μὴ γιὰ πάντα τὸ
 σκαλαβωμα τὸ νοῦ καί τῆς ψυχῆς μας ἀπὸ κάθε ξένο
 καί ψεύτικὸ Ἡ ἀντίδραση ἔπρεπε νὰρθεῖ μὲ βιὰ καί νὰ

ακολουθήσει μὲ περισσότερη θερμῆ τὸ δρόμο τῆς.

Ἀπὸ τέτοιαν ἀνάγκη βγήκε τὸ περιοδικὸν ἡ «Τέ-
 χνη» στὰ 1898. Ἦταν σὰν ἔξακολούθησι τῆς «Ἐ-
 στίας», μὰ μὲ πιὸ καθαρὸ πρόγραμμα καί μὲ περισσότερη
 προσκόλλησι στὴν ἀλήθεια. Τούλάχιστο αὐτὸ ἔλεγε
 στὸ πρῶτὸ τῆς ἀρθροῦ ἡ διεύτυση. Οἱ νέοι κι' ἀπὸ τοὺς
 παλιούς συναγωνιστῆς οἱ δυνατώτεροι θελήσαν ν' ἀνοι-
 ξοῦν καινούργιο δρόμο, πού σ' αὐτὸν ἡ ἰδέα καί ἡ σκέψη
 θὰ προχωροῦσαν πιὸ ἐλεύτερα καί πιὸ ὠφέλιμα. Διαλά-
 λησαν, πὼς θὰ γκρεμίσουν εἰδῶλα καί θὰ δώσουν στὸ
 ἔθνος ἐκεῖνο, πού πρέπει νὰ τ' ἀρέσει. Ἀπὸ τὴν
 πρώτη στιγμῆ πού φάνηκεν, ἀκούστηκαν φωνές, ἄλλες
 χαιρετισμοῦ γκαρδιακοῦ καί χαροῦμένου κι' ἄλλες τα-
 πεινῆς βρισίας καί πόλεμου στεῖρου ἀπὸ ζωῆ. Δείχνον-
 ταν μὲ τὰ τέτοια ἀμέσως, πὼς κἀτι παρουσιάστηκε
 καί κἀτι πιὸ οὐσιαστικὸ θὰ γεννηθεῖ.

Μὰ ἡ λιγύχρονη ζωὴ τῆς «Τέχνης» μᾶς εἰδεῖς πιὸ
 πραγματικᾶ κοντὰ στὸ ὅτι οἱ σημερινοὶ Νεοῖλλητες δὲν
 παραφροντίζουν γιὰ φιλολογία, καί ὅτι τὰ δίχτυα τῆς
 σειρήνας μίμησις ἀκόμα μᾶς περισφίγγουν, καί τὰ δίχ-
 τυα αὐτὰ εἶναι δυνατώτερα ἀπὸ τ' ἄλλα.

Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στίς σελίδες τῆς «Τέχνης», πε-
 ριοδικοῦ, πού γράφονταν μὲ τὸ μοναχὸ σκοπὸ νὰ δου-
 λέψῃ γιὰ τὰ γράμματα καί νὰ δημιουργήσῃ κἀτι θε-
 τικὸ καί ὠρισμένο στὴ φιλολογία μας. Μὰ ὁ σκοπός

πρέπει να έμποδίσουν τον κ. Δέλτα Δεληγιάννη να ένσκήψη έκ νέου στην Ελλάδα και να δημιουργήσουν δεύτερη Μπαρμπάσαινα. Ο καπετάν Μιστριώτης κι' ο Παπαστασινός μονάχα τὸ σύνθημα περιμένουν γιὰ νὰ δράσουν.

Τρίτον.... —Μὰ είναι τόσα πολλά τὰ δόκιμα που έχει στημένα ὁ πονηρός Γορτύνιος τριγύρω στὸ Ὑπουργεῖο, ὥστε ὁ κ. Θεοτόκης ἂν θέλῃ τὰ μᾶς σώσει ἀπὸ καμμιὰ καινούργια στάσι κι' ἂν λαχταράει κι' αὐτὸς νὰ μείνῃ λίγο στὴν Ἐξουσία, τίποτ' ἄλλο δὲν έχει νὰ κάμῃ παρὰ νὰ δηλώσῃ ἐπισημότατα στὸν Κέρβερο τῶν θεσμῶν πῶς εἶναι προθυμότερος νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὸ χαρτοφυλάκιο, ὅταν θέλῃ καὶ ὅπως θέλει, ἀρκεῖ μονάχα νὰ τοῦ τὸ μνήσῃ μὲ τὸν κ. Φαρμακόπουλο.

ΚΙ' ἈΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ

κι' ἂν δὲν ἐπιμένει στὴν ἠρωϊκὴ ἀπόφασί του ὁ κ. Βουδούρης, εἶναι πάντοτε ἀξιολύμαστος, ἀφοῦ σὲ στιγμὴ κρίσιμη διαλυθέντος Ὑπουργικοῦ ὄνειρου ἀποφάσισε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ βουλευτῆς καὶ νὰ ἐκτεθῇ πάλιν, ἀφοῦ δὲν ἤμπορούσε, καθὼς εἶπε, νὰ γελάσῃ τοὺς ἐκλογεῖς του ποὺ τὸν ἐψήφισαν ὡς Θεοτοκικό ὑποψήφιο καὶ νὰλλάξῃ πολιτικῆ.

Καταλάβετε τί συμβαίνει; Ὁ κ. Βουδούρης ἐψηφίσθη ὡς Θεοτοκικός ὑποψήφιος στὶς περασμένες ἐκλογές. Ἐπειδὴ ὅμως ἀναγκάσθηκε, χάριν ὑψίστων πολιτικῶν λόγων, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Θεοτοκικό κόμμα, πρέπει νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ βουλευτῆς καὶ νὰ ζητήσῃ ἐκ νέου τοὺς ψήφους τῶν συμπολιτῶν του ὡς ἀντιθεοτοκικός ὑποψήφιος.

Τέτοιο πολιτικὸ ἱπποτισμὸ οὔτε σὲ ἥρωα Γαλλικῆς ὀπερέττας δὲν τὸν βρίσκετε.

Ψέμματα;

ΓΕΙΑ ΣΟΥ

λεβέντη! Γεῖά σου καλληκαρᾶ! Γεῖά σου ἀσίκη! ἐφώναζαν στὸν κ. Φαρμακόπουλο, ὅταν τὴν περασμένη Δευτέρα ἔβγαίνε ἀπὸ τὴ Βουλῆ. Κι' ὁ κ. Φαρμακόπουλος καμάρωνε. Κ' οἱ Δεληγιαννικὲς ἐφημερίδες τῷγραφαν αὐτὸ μὲ καμάρια καὶ μὲ περηφάνεια.

Βλέπετε; Ὁ λαὸς ἀνευφήμιζε τὸν κ. Φαρμακόπουλο γιὰ τὴν στάσι του τὴν ἠρωϊκὴ ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως. Κ' ἔτσι τοῦ ἄξιζε, ἀφοῦ ἐπέταξε τὴν παραίτησί του κατὰμουτρα στὸ κ. Ράλλη τὴν στιγμὴ πού... ὀλόκληρο τὸ Ὑπουργεῖο παραιτήθηκε.

μποροῦσε νὰ γίνεῖ καὶ ἀποτελεσματικὸ μὲ τὴν μέθοδο, ποὺ ἀκολουθοῦσαν; Ἡ ἀπάντησις ἔρχεται ἀπὸ τὰ πράγματα, χωρὶς κουραστικὰ νὰ τὴ ζητήσῃ κανένας. Ὅλο τὸ ἔργο τῆς «Τέχνης» φάνηκεν ἀπὸ τὰ ὑστερα ἀρνητικὸ, γιὰτὶ δὲ γεννήθηκεν ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Τὸ χαρτηγῆρισε μιὰ προσπάθεια εὐγενικῆ, ἕνας ἀγῶνας στολισμένος κατὰ τὸ φαινόμενο μὲ εἰλικρίνεια, μιὰ θέλησις στοχαστικῆ, μὲ ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔφτασαν σ' ἐκεῖνο, ποὺ ἠθέλανε, γιὰτὶ κ' ἡ βάση τοῦ ἔργου δὲν εἶχε τὰ ἴδια χαρίσματα. Δὲν ἔβγαίνεῖν αὐτὸ μὲς ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν ζωὴ, ποὺ σύνορό της ἀπέραστο κι' ἀχάλαστο ἔχει καὶ τὴν ἀληθινὴν τέχνη, οὔτε καὶ προσπάθησε στὸ δρόμο του νὰ τὴ συναπαντήσῃ.

III. Ἡ ἀρνησις τῆς ζωῆς, μ' ὅλο ποὺ θέλουν νὰ εἰποῦν τὸ ἀντίθετο, ἦταν καὶ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα ὅλων τῶν περασμένων καὶ τωρινῶν περιδικῶν, ποὺ θέλησαν νὰ δουλέψουν γιὰ τὴν τέχνη καὶ τοῦτο ἦταν βέβαιον, πῶς θὰ γινόταν, ἀφοῦ δὲν πρόσεξαν καθόλου στὴν πραγματικὴν ζωὴ μας. Εἶναι πολλὸ φανερό στὸν καθένα, ὅτι ἀκόμα ἡ κοινωνία μας εἶναι ἀδιάπλαστη ἢ πῶ σωσά, πῶς δὲν ἔχουμε κοινωνία, ὅπως τὴ νοιώθει ἡ φιλοσοφικὴ ἐξέτασις καὶ ἀντίληψις, γιὰτὶ τὸ ἔθνος μας δὲν ἔχει ζήσει τὰ χρόνια, ποὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ μορφωθῇ κοινωνία σταθερῆ καὶ μὲ δικὸ της βῆθος, δὲν τὸ τάρραξαν καὶ δὲν τῷσεισαν σύρριζα

Ἀθάνατε Ρωμαῖ! Κανένας δὲν σοῦ βγαίνει στὴν ἐμπόδα καὶ μάλιστα ὅταν ἀποφάσισις νὰ παίξῃς ρόλο Γιουβενάλῃ καὶ νὰ σκοτώσῃς μὲ τὴ σάτυρα!

Ο ΦΑΣΑΡΙΑΣ

τοῦ Θεοτοκικοῦ κόμματος μὴλὶς πάτησε τὸ πόδι του στὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, ἀμέσως ἀρχισε νὰποκαλύπτῃ παρανομίες τοῦ προκατήχου του καὶ νὰ τὶς καταγγέλλῃ στὸ Πανελλήνιο διὰ τῆς δημοσιογραφίας.

Καὶ πόσα ἔχομε νὰκούσουμε ἀκόμα! Ὁ κ. Στάης ἔγινε ὑπουργὸς κ' ἐτοιμασθήτε νὰ χωνέψετε τὶς ρεκλάμας! Οἱ ρεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων πᾶν νὰ μουρλαθοῦν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Μὲ τὸν κ. Φασαρία ποτὲ δὲ θὰ μείνῃ ἡ τελευταία ὥρα τους ἀδειανή. Ἐχει τὸ κουράγιο νὰ μαγειρεύει καθε μέρα κι' ἀπὸ μιὰ ἀποκαλυψὶ καὶ νὰ τοὺς τὴν σερβίρῃ σὰν λαγὸ στιφάδο.

Τὸν ξέρουμε κι' ἀπὸ τὶς ἄλλες φορὲς.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ Κυρία. Καὶ τί θὰ εἶπουν τώρα, ἂν δὲν σ' ἐπαιρνα; Ὁ Κύριος. Μπεκιάρης.

—Ἐλπίζω πάντα πῶς ἐκείνες τὶς ἑκατὸ δραχμὲς θὰ μοῦ τὶς γυρίσῃς μιὰ μέρα.

—Ἐτσι σὲ θέλω. Νὰ ἐλπίζῃς πάντα, νὰ μὴν τὸ ππρακάνῃς ὅμως.

Τριάντα μιλλιούνια ψεύτικα δόντια κατασκευάζονται κάθε χρόνο στὴν Ἀμερικῆ.

Ὁ Γάλλος Ἀστρονόμος Joubert ὀνόμασε τὰ παιδιὰ του σὰν τοὺς Πλανῆτες. Ἐχει π. χ. ἕνα παιδί Οὐρανὸ, ἕνα Δία, ἕνα Κρόνον καὶ μιὰ Ἀφροδίτη. Τέλος τοῦ ἦρθαν καὶ Δίδυμα, καὶ τὰ ὀνόμασε Καστορα καὶ Πολυδεύκη.

Οἱ ἄντρες ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες, γιὰτὶ ἔχουνε μερικὰ προτερήματα ποὺ θαυμάζουν· οἱ γυναῖκες θαυμάζουν μερικὰ προτερήματα, γιὰτὶ τὰ ἔχουνε ἄντρες π' ἀγαποῦν.

Κ. Πιστευτίδης. Σοῦ λέω ἡ πλουτολογικὴ θεωρία τοῦ Πολυξερῖδου εἶναι ἀλάθεπτη

Κ. Παπατρεχίδης. Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πῶς ὅλοι οἱ θεωρητικοὶ εἶναι βλάκες! Ἀφτὴ εἶναι ἡ δικὴ μου ἡ θεω-

συμβάντα μεγάλα καὶ ποὺ δημιουργοῦν νέα ζωὴ καὶ καινούργιες ιδέες ἢ δὲν παρουσιάστηκαν ὅσοι μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν τὴν ἐθνικὴ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα σὲ δρόμο πιὸ φωτεινὸ κι' ἀληθινὸ. Ἀκόμα καὶ τὰ γεωγραφικὰ μας ὅρια εἶναι τόσα καὶ τέτοια, ποὺ δύσκολα χωροῦν μέσα διάφορες κοινωνικὲς μεταβολές. Ἡ κοινωνία μας λοιπὸν αὐτὴ δὲν εἶναι ἱκανὴ καὶ καταλληλὴ νὰ δώσῃ ὀρισμένο χρῶμα σὲ κάθε φιλολογικὴ δουλειὰ καὶ πολὺ περισσότερο σὲ ἔργο, ποὺ θέλει νὰ σιμῶσῃ στὴ μεγάλη κι' ἀληθινὴ τέχνη. Καὶ ὅσοι θέλησαν νὰ δουλέψουν, κλείνοντας στὴν ψυχὴ τους τέτοιον πόθο, δὲν τὸ πρόσεξαν αὐτὸ, μόνον ἀφῆσαν νὰ τραβιχτοῦν ἀπὸ τὸν πόθο τους καὶ φυσικὰ κατάντησαν σ' ἀντίθετο ἀποτελεσματικόν. Ἀντὶς νὰ μιλήσουν στὴν κοινωνία καὶ νὰ τῆς δείξουν, ὅτι γι' αὐτὴ γινόταν ὁ κάθε ἀγῶνας τους, γύρισαν μονάχα στὸν ἑαυτὸ τους, ζήτησαν νὰ ἱκανοποιηθοῦν τὴ δικὴ τους ὄρεξι καὶ πιθυμιὰ κ' ἔτσι γίνηκαν ἐγωιστῆς· καὶ ξέρουμε καλά, πῶς ὁ στενὸς ἐγωισμὸς δὲν εἶναι παρὰ ἀρνησις τῆς ζωῆς.

Ὅλο τὸ ἔργο τῆς «Τέχνης» μᾶς δείχνει, πῶς δὲν ἔχει πηγὴ τὴ δικὴ μας ζωὴ καὶ φυσικὰ δὲν ἦταν σχετισμένο καὶ πολὺ μὲ τὴν ἀλήθεια. Ἴσως νὰ εἶπει κανένας, πῶς ἐδῶ γίνουμε ἀδικος. Μὰ ὄχι· ἐγὼ θαρρῶ, πῶς, ἂν τὸ εἶπει, θάχει λάθος, γιὰτὶ μέσα σ' αὐτὸ δὲ βρίσκω παρὰ τὴ μίμησι

ρία... δηλαδὴ ἡ ἰδέα μου, γνώμη μου... πῶς νὰ σ' τὸ πῶ...

Κ. Μουστερόγλους. Ἴσα, Ἴσα σὲ ζητοῦσα, Μαστορόγλου. Ἄκου τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Πέντε χρόνια μὲ γνωρίζεις, φίλε μου, δὲν εἶναι ἔτσι;

Κ. Μαστορόγλους. Ναι, γιὰτὶ;

Κ. Μουστερόγλους. Θέλω νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρη νὰ μοῦ δανείσῃς ἕνα ἑκατοστάριον.

Κ. Μαστορόγλους. Λυποῦμαι, μὰ εἶναι ἀδύνατο.

Κ. Μουστερόγλους. Ἀδύνατο; καὶ γιὰτὶ;

Κ. Μαστορόγλους. Βλέπεις, φίλε μου, σὲ γνωρίζω πέντε χρόνια.

Γεωργάκης. Ἐλένη, αὔριο γίνονται Ἴσα Ἴσα 25 χρόνια ποὺ παντρεφτήκαμε. Ἐγὼ λέω νὰ σφάξουμε τὸν κούρκο μας καὶ νὰ γιορτάσουμε λιγάκι τὴν ἡμέρα.

Ἐλένη. Τί φταίει, Γεωργάκη μου, ὁ κούρκος ὁ κατημένος γιὰ ὅ,τι ἔτυγε ἐδῶ κι' 25 χρόνια καὶ θέλεις νὰ σφαχτεῖ;

ΡΕΦΕΝΕΣ

ΟΙ ΑΧΑΡΝΕΙΣ

ΠΑΙΣ.—Τίς οὗτος;

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ἐνδον ἔστι Λασιανίδας;

ΠΑΙΣ.—Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἔστιν.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Πῶς ἔνδον, εἰτ' οὐκ ἔνδον;

ΠΑΙΣ.—Ὅρξες, ὦ Κασσίδε,

ὁ νοὺς μὲν ἐς νύφην ξυλλέγει στοιβάδας οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ἐπὶ λασιάνου ποιεῖ πρόλογον

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ἄλλ' ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΠΑΙΣ.—Ἄλλ' ἀδύνατον.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Λασιανίδιον, ὦ φίλτατον Λασιανίδιον, ὑπάκουσον, Κασσίδας ὁ Μυριανθουσίου καλεῖ σε ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Ἄλλ' οὐ σχολή.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ἄλλ' ἔξελθε, δέομαι σου.

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Ἄλλὰ σὺν λασιάνῳ ἔξεμι, καταβαίνειν δ' οὐ σχολή· παῖ, παῖ, κάκφερέ με σὺν τούτῳ τῷ λασιάνῳ.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ὡ Λασιανίδα!

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Τί λέλακας;

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ὡ γλυκύτατε Λασιανίδα, ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σου, δός μοι ράκιον σοφοῦ προλόγου. Δεῖ γὰρ μὲ λέξαι τῷ Κρουμβαχειρῷ ρῆσιν μακρὰν, αὐτὴ δὲ γέλωτα, ἂν κακῶς λέξω, οἴσει.

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Τί οὖν ζητεῖς, μὴν στοιβάδας καὶ δολιχοδρομοῦντας ἀετοὺς αἰτεῖς, ἃ ἐν ἀφθονίᾳ ἔστι ἐν ἐμῷ λασιάνῳ; ἀλλὰ λάμβάνε.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ταυτὶ μὲν ἀσμένως λαμβάνω, εὐχομαι δὲ σοὶ ἑκάστης στοιβάδος ἐν λασιάνῳ λαμβάνειν ἑπαθλον.

ΔΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

παλε. Καὶ τοῦτο εὐκολοδεῖχεται μὲ τὴ γενικὴ ἐξέτασις τοῦ ἔργου τῆς κι' ὄχι μὲ τὴ μερικὴ. Ἄδικο βεβαία θὰ ἦταν ν' ἀρνηθῆ κανένας, ὅτι στὴν «Τέχνη» τυπώθηκαν καὶ πράγματα, ποὺ παρὰ πολὺ ξεχώρισαν λίγες φιλολογικὲς μορφές ἀγνωφες ἀπάνου—κάτου ὡς τὰ τότες, ὅπως ὁ Κ. Θεοτόκης, ὁ Ι. Καμπύσης—ἂν κι αὐτὲς στοὺς λιγοστοὺς εἶχε δεῖξῃ πολὺ καλά ποιὸς ἦταν—ὁ Σπ. Πασαγιάννης, κι' ἄλλα, ποὺ μᾶς εἰδείξαν τρανὰ σημάδια σκέψης φωτεινῆς, ὅπως μερικὰ ἀρθρα τοῦ Κ. Παλαμά, τοῦ Γ. Καλοσγούρου. Μὰ ὅταν γενικὰ πάρουμε καὶ ζητάσουμε τὸ ἔργο τῆς «Τέχνης», θὰ ἰδοῦμε, πῶς ξένη ἐμπνευσις κυριαρχεῖ ἀπ' τὴν μιὰν ἀκρῆ ὡς τὴν ἄλλη.

IV. Πέρασαν ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ φιλολογία ἀφιλοσόφητη στὸν προορισμὸ τῆς καὶ στὴ βαθύτερη οὐσίᾳ τῆς. Μᾶς δείχνει πρῶτα, ὅτι ὀδηγός τῆς καὶ κανόνος τῆς εἶναι ἡ Γαλλικὴ φιλολογία τῶν τελευταίων χρόνων καὶ πιὸ ὀρισμένα ἡ φιλολογία τοῦ «Mercure de France» καὶ τῶν παρόμοιων περιοδικῶν, ποὺ χρησιμεῖον γιὰ ὄργανα τῆς νεώτερης Γαλλικῆς σκέψης καὶ τέχνης. Παίρνει καταπῶδι τὴν ἐργασία τους καὶ σύμφωνα μ' αὐτὴ τορβάει κ' ἐκείνη τὸ δρόμο τῆς. Φανερόνεται σὲ ὅλο τὸ ἔργο τῆς «Τέχνης» ἡ τέτοια παρακολούθησις κι' ἀπὸ κάθε σελίδα τῆς ξεφεύγει καὶ μιὰ μεγαλειότερη ἀπόδειξις, πῶς ἡ ξένη

„Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ“

Εκεί που κάπνιζα ήσυχα ήσυχα τὸ ναργιλέ μου, πού λέτε, νὰ καὶ μοῦ βῆνει ἕνας μπροστά μου τὸ «Ἐμπρος» (3 Νοεμβρ.). Πρῶτα πρῶτα χτύπησε στὰ μάτια μου τὸ κεραυνοβόλο ἐκεῖνο ἀρτίκοιο «ἠ γλῶσσα τῆς Ὀρεστείας». Ἐαφνίστηκα. Ὅχι βέβαια γιὰ τὴν μοσικὰδες του, μόνο γιὰ τὴν ἀντίφαση τοῦ τίτλου τῆς φημερίδας πού τὸ 'χε, μ' ἐκεῖνα τὰ λόγια. Σὰ λέγονταν ἡ φημερίδα «Πίσω», θὰ συμφωνούσανε μάλιστα, καὶ πολὺ, μὲ τ' ὄνομά της, μὰ τὴν τῶρα τί νὰ σὰς πῶ;... Κατόπι ὅμως σκέφτηκα πὼς ἐσεὶ ἐκεῖ κάτου πού ὄλα σας—μὲ συμπάθειο—εἶν' ἀνάποδα μπορεῖτε νὰ συβιάσετε ἀτάραχοι κ' ἕνα τέτοιο πρᾶμα.

Βεβαιῶνω λοιπὸν τὸ λογιότατο κύριο πῶγραφε τὸ ὑπερδιδασκαλικὸν ἐκεῖνο ἄρθρο, πὼς κ' ὁ Ὀρεστής μὲ τὴν Κλυταιμῆστρα (ὄχι Κλυταιμνήστρα, λογιότατε) ἐπειδὴς δὲν εἶχαν ἐκεῖνον τὸν καιρὸ τὸ ἐφτύχημα νὰ κέκτνται καθαρῶσαν (τί ἀξιολύπητοι πού εἶταν οἱ καημένοι!) μιλούσανε στὴν ἴδια γλῶσσα, δηλ. στοὺς ἴδιους τύπους (nota bene) πού μιλούσαν οἱ Μπαρμπαλιναῖοι κ' οἱ Μαροῦλες τῆς ἐποχῆς τους. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, καθόλου ἡ γλῶσσα τους δὲν ἐμοιάζε μὲ τὴν ἄλλη πού τοὺς βάζει στὸ στόμα ὁ Αἰσχύλος μὲς' στὴν Τραγωδία του, γιὰ τὴν δὲ σκοτιζόνταν ὁ βλοσυρὸς πὼς μιλούσαν ἐκεῖνοι, μόνε πὼς θὰ τότε νιώσουν καλύτερα οἱ πατριῶτες του. Μήτε στοῦ Αἰσχύλου τὴν ἐποχὴ δὲν μπορέσανε ν' ἀποχτήσουνε καθαρεῖουσα οἱ κακορίζικοι οἱ προγόνου μας' ἀφτῆ ἡ ξεχωριστὴ χάρη δόθηκε μόνο σ' ΕΜΑΣ τοὺς μικρομεγάλους.

Σὰ δὲ θέλει νὰ μὰς πιστέψει ὁ λογιότατος, τότε συβουλεύουμε νὰ φορέσει μιὰν πιστιά, εἶναι τὸ πιὸ ταιριαζόμενον φόρεμα γιὰ τέτοια κορμιά.

Μ. ΦΙΑΝΤΑΣ

Ο,ΤΙ ⊗ ΕΛΕΤΕ

- Ἡ «Πρωία» τῆς περασμένης Δευτέρας ἦταν γλέντι.
— Ἐξὸν ἀπὸ τὸ πολιτικὸ τῆς ἄρθρο, εἶχε καὶ ἄρθρο Ἀντικρουμαχρικὸν γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Μιστριώτη.
— Καὶ στὸ ἄρθρο αὐτὸ ἠμιλώντας γιὰ τὸν Κρουμπάχερ ὁ Λασανίδας ἀνὴρ ἔλεγε:

- «Αἱ ὕβρεις τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Κρουμπάχερ δηλ.) εἶναι οἱ μέγιστοι ἐπαινοὶ τοῦ Ἐπιστημονικοῦ μου(!!!) βίου. Ἐφοβούμεν μόνον μὴ ἐπαινέση μὲ, διότι τότε ἤθελεν εἶσθαι ὁμοίησθε αὐτῶ».
— Ἄς μείνῃ ἡσυχοσ, κ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πάθῃ ποτέ.
— Ὁ Κρουμπάχερ τοὺς ἔχει ἀκριβοὺς τοὺς ἐπαινούς του.
— Κάποιος ἀντισυνταγματικὸς πολίτης πού εἶδε ἐπιδιορθωμένη τὴν Βουλὴ εἶπε:
— «Μὰ πάντοτε ἀπ' ὄξω θὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν αὐτὸ τὸ κτρίοιο!»
— Ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, εἶχε τὴν ἀπαίτησι νὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν κ' ἀπὸ μέσα, δηλ. τὸ περιεχόμενό του!
— Κάθε κόμμα πολιτικὸ ἔχει τοὺς εἰδικούς του πού ξεφυτρώνουν σὰν μανιτάρια μὲ τὸ κόμμα ἀρπάξῃ τὴν Ἄρχῃ.
— Τὸ Θεσοκικὸ κόμμα ἔχει τὸν κ. Ρωμᾶνο γιὰ Ἐξωτερικὴ εἰδικότητα.
— Τὸ Ζαϊμικὸ ἔχει γιὰ Ἐσωτερικὴ εἰδικότητα τὸν κ. Τριανταφυλλάκο.
— Τὸ Δεληγιαννικὸ ἀπέγχεσε τὴν τελευταία κ' αὐτὸ τὴν Ἐκπαιδευτικὴν τοῦ εἰδικότητα μὲ τὸν κ. Φαρμακόπουλο.
— Ἡ «Διάπλασι τῶν Παίδων» μιλάει στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς καὶ πάλι γιὰ τὴν γλῶσσα.
— Κάποιος «Μικρὸς Ἀθηναῖος» τῆς εἶπε, λέει, πὼς κατ' ὄνομα «Νουμάς» ἔγραψε γι' αὐτὴν.
— Καὶ ἡ «Διάπλασι» τοῦ ἀπαντᾷ: «Δὲν εἶπα πὼς εἶμαι ἐναντίον τῆς Δημοτικῆς γλῶσσῆς ἀλλ' ἐναντίον τῶν μαλλιαρῶν οἱ ὅποιοι κτλ.»
— Καλέ, δὲν ἀφήνει τὰ παιδάκια νὰ ξεσπαθώνουν γιὰ νὰ τῆς στρατολογήσουν συνδρομητὰς καὶ θαυμαστὰς τοῦ κ. Σενοπούλου, παρὰ κάθεται καὶ τοὺς κάνει ἀνόητες κουβέντες!
— Εἶναι καμμὶ ἀνάγκη νὰρχίσουν καὶ τὰ παιδάκια νὰ λένε τὸ ἀνόητο αὐτὸ ἐπίθετο πού τίποτε δὲν φανερώνει παρὰ μόνο τὴν σάχλα καὶ τὸν πνευματικὸ εὐνοουχισμό ἐκείνων πού τὸ βγαλὰν κ' ἐκείνων πού τὸ μεταχειρίζονται!
— Ὁ κ. Δεληγιάννης κάθε λίγο καὶ λιγάκι φωνάζει πὼς ἔχει τὴν πλειονοψηφία καὶ πὼς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὴν ἀρνηθῇ.
— Μοιάζει κ' αὐτὸς μὲ τὴν ἐφημερίδα ἐκείνη πού μὰς παίρνουν ταυτίτῃ μὲ τὸ νὰ φωνάζουν πὼς ἔχουν τὴν πρώτη κυκλοφορία.
— Μονάχα πού δὲν ἀποφάσισε κ' αὐτὸς νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἐπίσημα δελτία... τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων γιὰ νὰ ποδεῖξῃ τὴν πλειονοψηφία του!
— Ἐνα πολὺ φρόνιμο ἄρθρο ἐδιαβάσαμε στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Σύρου» γιὰ τὰ φοιτητικὰ.
— «Δὲν πταῖουν τὰ ἀπερίσκεπτα παιδιὰ τοῦ Πανεπιστημίου» φωνάζει ἡ Συριανὴ ἐφημερίδα.
— «Πταῖουν ἐκεῖνοι πού δὲν τὸ ἐκλείσαν τόσο καιρὸ.
— «Πταῖουν ἡ δειλία τῆς Κυβερνήσεως, ἡ κουφότης τῶν ἀρχῶν, ἡ ἀνικανότης τῶν καθηγητῶν.
— «Πταῖει πρωτίστως ἡ προδοτικὴ καὶ ζητιάνικη στάσις μερικῶν δημοσιογράφων».
— Καὶ τελειώνει τὸ φρόνιμο καὶ παληκαρῖσιο ἄρθρο

τῆς μὲ τὴν δικαιοσύνην ὁμολογία πὼς μονάχα ὁ Πάλλης, ὁ Μπενῆ-Ψάλτης κ' ὁ Τσιτσικλῆς ἀπέδειχθησαν ἱκανοὶ νὰ κτυπήσουν τὸν φαῦλον τύπον καὶ νὰ φέρουν τὴν τάξιν, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν.
— Ἐνας φιλολογικὸς παλητονεκὸς δογματίζει κάπου μὲ σοβαρότητα χιλίων παλητάτων, ὅτι ὁ κ. Πάλλης αἰσθάνεται κάποτε τὴν ἀνάγκη νὰ φέρῃ τὴν διπλογραφίαν χάριν τῆς γλωσσολογίας.
— Ἡθέλαμε νὰ ξέρομε τί ν' ἀφήνῃ κάποτε κ' ὁ παλητονεκὸς αὐτὸς γιὰ νὰ καταγίνεται μὲ τὴν φιλολογία.

Ο ΙΔΙΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

Η ΞΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ

Φίλε μου Νουμά,

Σοῦ στέλνω ὡς ἐπίκαιρον μιὰ κουβέντα πούκανα μὲ τὸ παιδάκι μου ἐδῶ κ' ἕνα μῆνα.

Τὸ παιδάκι μου, δέκα χρονῶν παιδάκι, κουτὸ δὲν εἶναι. Ὁ δάσκαλός του μάλιστα μοῦ τὸ λέει κ' ἐξυπνο καὶ φέτος ἐπήδηξε καὶ μιὰ τάξι. Τ' ἀρέσουν καὶ τὰ γράματα. Διαβάζει πολὺ, ὅτι βρῆ μπροστά του, ἀρκεῖ μονάχα νᾶναι τυπωμένο χαρτί.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν τὸ παιδάκι μου, σὰν ἀποφάγαμε, ἐπῆρε νὰ διαβάσῃ μιὰ ἐφημερίδα, τὴν Ἀκρόπολι, πούγραφε τὸν κίνδυνον πού πέρασε στὸ ταξίδι τῆς ἡ Ἀμφιτρίτη, ὅταν ἔφερε τὸ Διάδοχο, μὲ τὴν φουρτούνα. Ἐδιαβάζε μεγαλόφωνα καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ μὲ ρωτοῦσε τί θὰ πῆ τοῦτο καὶ τί θὰ πῆ ἐκεῖνη ἡ λέξι, πατέρα.

Ἐφτασε καὶ στὴ φράσι: «Ἡ λέμβος ἐγένετο ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν κυμάτων».

- Τί θὰ πῆ «ἀνάρπαστος» πατέρα;
—Νά, τὴ βάρκα τὴν ἀρπάξαν τὰ κύματα.
—Μὰ τότε γιατί δὲν τὸ γράφουνε ἔτσι;
—Ἐῆρω κ' ἐγώ; Γιατί ἔτσι θελουν!

Τὸ παιδάκι μου ἐξακολούθησε νὰ διαβάζῃ. Ἐγὼ ἔαπλωμένος στὸν τιβάνι, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, τᾶκουγα, ἡ σωστότερα παρακολουθοῦσα τὸ μαρτύριό του τὸ μεγάλο. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀφήνει τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ φωνάζει μὲ ἀγκυνάχτησι:

- Δὲν ντρέπονται λιγάκι, νὰ περιφρονοῦν τὴ γλῶσσα μας καὶ νὰ γράφουνε μιὰ γλῶσσα ξένη!
—Ἐξένη γλῶσσα; Καὶ πού εἶναι ἡ ξένη γλῶσσα, παιδί μου;

ἐμπνευση ὀργιάζει καὶ πὼς ἡ ἰδέα γιὰ νὰ δημιουργηθῇ καὶ κάτι, πού νᾶναι πιὸ σιμὰ μας δὲ φαίνεται πούθενά. Καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ βλέπουμε μιὰ προσπάθεια νὰ μολοιάσῃ τὴ Γερμανικὴ σκέψη στὴν Ἑλληνικὴ. Γερμανισμὸ ἔλεγε πρέπει νὰ κλείσει μέσα τῆς ἡ Νεοελληνικὴ ψυχὴ γιὰ νὰ σωθῇ, μὰ μὲ τὰ λόγια τῆς αὐτὰ δὲ μὰς εἰδεινε μὰζ' ἡ καὶ τὸν τρόπον, οὔτε μὰς ὠρίζε τὴν αἰτία, κ' ἀκόμα δὲ μὰς ξηγοῦσε κατὰ πόσο θὰ μὰς εἶναι ὠφέλιμο τέτοιο μπόλιασμα. Ἡ πνευματικὴ ἀνανέωση ἢ, ἂν θελετε, ἐπανάστασι δὲ γίεται χωρὶς νὰ ξεδιαλύνονται καλὰ μέσα στὸ ἐσώτερον ἐγὼ τὸ γιατί καὶ τὸ πὼς. Κ' ὅταν ὑπάρχει ἀπορία, ἂν ἡ Νεοελληνικὴ ψυχὴ μπορεῖ νὰ δεχτῇ δίχως κίντυνο τὴ Γερμανικὴ σκέψη, κάθε τέτοιος ἀγῶνας στέκει ἐξὼ ἀπὸ τὸ σύνορον τῆς ἀλήθειας.

Αὐτὸ μὰς τὸ δείχνει πιὸ καθαρὰ ἡ ἴδια ἡ «Τέχνη», πού, ἂν καὶ φώναζε, πὼς μὲ τὸ ξαναβάψισμα στὴ Γερμανικὴ κολυμπήθρα θὰ ξεκαθαρίζαμε τὸ νοῦ μας ἀπὸ τὸ σκοτάδι πού τὸ περιζώνει, μολοντοῦτο αὐτὴ δὲ μὰς ἔκανε νὰ τὸ νοιώσουμε. Γιατί βέβαια δὲ θὰ μὰς φέρε γιὰ ἀποδεικτικὸ μέσο τὸ ἀνακάτωμα τῆς σκέψης, πού βασιλεῦε μέσα στὴς σελίδες τῆς. Ἡθελεν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ νὰ γνωρίσουμε τὴ φιλοσοφία τοῦ Νίτσε, νὰ τὴν ἀγκαλιάσουμε καὶ νὰ τὴν ἀκούουθῶμε, κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μὰς μιλοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ἐν-

θουσιασμὸ γιὰ τὸν Ἐμμερσον κ' ὅμως τί ἀντίθετα πνεύματα αὐτοὶ οἱ δυὸ νεώτεροι φιλόσοφοι. Καὶ τοῦτο εἶναι ἕνα πρόχειρον παράδειγμα, πούφερα. Στὰ πιὸ πολλὰ πάντα τὸ ἕνα ἄρθρο γιὰ ξένα, κ' ἀπὸ ξένα παρμένο, μαλόνει μὲ τᾶλλο:

Ὅταν ἕνα φιλολογικὸν ὄργανον ἀγωνίζεται γιὰ μιὰ ἰδέα, θαρῶ, πὼς πρέπει νὰ κρατᾷ πάντα ψηλὰ τὴ σημαία του ἀπλωμένη, χωρὶς νὰ τὴ χαμηλώνει ποτὲ μπροστά σ' ὅτι ἄλλο, πού δὲ θὰ ὑποστηρίξει τὴν ἰδέα του καὶ δὲ θὰ εἶναι σύμφωνο μ' αὐτή. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἀλήθεια παρουσιάζει πάντα δυσκολίες μεγάλες καὶ γιὰ νὰ τὸν διαθεῖ κανένας χρειάζεται νᾶχει ἐλεύθερη θέληση, πρᾶμα, πού ἔλειψε σὲ πολὺ μέρος ἀπὸ τὴν «Τέχνη» καὶ γιὰ τοῦτο δὲ μπόρεσε νὰ μὰς δώσει ἐκεῖνο, πού ἀφίνει κάποτε νὰ ξανοίγεται στὸ βάθος τῆς. Σκλαβωμένη ἀπὸ τὴ μίμησι καὶ μὴν ξέροντας τί νὰ πρωτοδιαλέξει, ἐκλείσει μέσα στὴς σελίδες τῆς τὰ πιὸ ἀνόμοια πρωτότυπα καὶ ξένα μακρυσμένη ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ καὶ νομίζοντας ὅτι δούλευε τὴν τέχνη, ἂν δημοσίευε ὅτι θύμιζε ἡ σίμονε κάθε ξένη τεχντροπία, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸν προορισμὸ τῆς, ἡ πιὸ σωστὰ ἀπὸ κείνο, πού ἤθελε νὰ κάνει κ' ἔτσι κατάντησε τὸ ἔργο τῆς ἀρνητικόν. Θέλησε νὰ φέρε κάποια ἐπανάστασι στὴ φιλολογία μας—μὰς τὸ εἶπε στὸν πρόλογόν τῆς καὶ στὸν ἐπίλογον—μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε, γιὰ τὸ ἔργο τῆς ἦταν ἀφιλοσόφητος, καὶ γιὰ τὴν δὲν πρόσεξε στὸ διάλεγ-

μα ἐκείνου, πού θάδινε στὸ ἔθνος καὶ πού ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀρέσει, ὅπως ἔλεγε. Ἐχομε ἀνάγκη βέβαια νὰ ριζοῦμε καινούργιες ἰδέες μέσα στὴν κοινωνία μας καὶ νὰ τὴ δυναμώσουμε μὲ τὴν πνοὴ τῆς μεγάλης σκέψης, τῆς σκέψης πού θὰ ὀδηγᾷ πρὸς τὴν ἀλήθεια. Μὰ εἶναι κ' ἀνάγκη νὰ προσέχομε πολὺ στὸ τί θὰ δίνουμε στὸ ἔθνος μας γιὰ τὴν ἀνάπλάσι του καὶ νὰ νοιώθουμε πιὸ εἶν' ἐκεῖνο, πού θὰ μπορέσει νὰ τὸ δεχτῇ ἡ ψυχὴ του χωρὶς τὸν κίντυνον νὰ τὴ βλάψει.

Ν. Μάκρυνα τὸ λόγο γιὰ τὴν «Τέχνη», γιὰ τὴν ἀπᾶνου σ' αὐτὴ μπόρεσε νὰ μιλήσω γενικὰ γιὰ κάποια πρᾶματα, πού θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ τὰ ξαναπῶ παρακάτου, ἐξετάζοντας τὸ ἔργο καὶ τῶν ἄλλων περιοδικῶν μας. Ἄλλως τε ἡ «Τέχνη» εἶναι ἡ μητέρα—μπορεῖ νὰ εἶπῃ κανένας—τῶν κατοπινῶν περιοδικῶν, πού θέλησαν κ' αὐτὰ νὰ δουλέψουν γιὰ τὴν τέχνη καὶ νὰ δώσουν καινούργια πνοὴ στὴ φιλολογία καὶ φυσικὰ ν' ἀναμορφώσουν καὶ τὴν ἄλλη ζωὴ μας, ἂν παραδεχτοῦμε—ὅπως δὲ εἶναι κ' ἡ ἀλήθεια—ὅτι ἡ φιλολογία ἔχει τὴ μεγαλειότερη ἐπίδρασι στὴν πρόοδο καὶ στὴ διάπλασι κάθε κοινωνίας.

(Ἀκολουθεῖ)

—Νά, πατέρα μου! 'Η γλώσσα αυτή, που γράφουνε και δεν τη νοιώθουμε μεις.

Προχτές ένας φίλος μου, που διάβασε τα τοιχοκολλημάττα του «Συλλόγου προς διάδοσιν άνωφελών βιβλίων» μου έλεγε:

—'Ετύπωσε τώρα τελευταία ο Σύλλογος τον «Οϊνον». Το βιβλίό θ'έχει προσωρισμένο για τους ταβερνιάρηδες.

Αυτοί θ'α τ' διαβάσουν για να μάθουν να φτιάχνουν τα κρασιά τους άμα χαλνούν. Μά ποιός στο θεό σας θ'α ένθουσιασθή από τον τίτλο αυτόν, αφού ούτε ο ταβερνιάρης τ'ο λέει οϊνο τ'ο κρασί του, ούτε οι πελάτες των για οϊνο του τ'ο ζητάνε;

'Η παρατήρησι του παιδιούμου κ' η παρατήρησι του φίλου μου για τ'η ξένη αυτή γλώσσα, τ'ην καταρρόουσα όπως τ'ην λέει ο Φιλήντας σας, μ' έσπερξαν να σου γράψω αυτά τ'α λόγια. 'Αν τ'α βρίσκετε σωστά ρίχ τα σε καμμιά γωνιά του αγαπημένου φύλλου μας. 'Αλλιώς στο καλάθι, δίχως διασταγμό.

ΚΡΙΤΩΝΑΣ

Υ. Γ. Κλά Ηού τ'ο θυμήθηκα. Κάποιος κύριος μου είπαν, τυπώνει σε λίγες μέρες κάποιον βιβλίο που τ'ο επιγράφει: «Τ'ο κρασί». Αυτό θ'α τ'ο διαβάσουν οι ταβερνιάρηδες και θ'α ώφεληθούν. Τον «Οϊνον» άς τ'ο πιούν τ'α μέλη του Συλλόγου προς διάδοσιν κτλ. για να μεθύσουν.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

'Αν έξη γάτες τρών έξη ποντικούς σ' έξη λεπτά, σ' πόσα λεπτά δώδεκα γάτες θ'α φάν έκατό ποντικούς:

'Η Μαρριγώ είναι 24 χρονών. 'Εχει διπλή ηλικία από ό,τι είχε η 'Αννα όταν η Μαρριγώ είχε τ'ην ηλικία που έχει τώρα η 'Αννα. Πόσων χρονών είναι η 'Αννα;

Ποιός δεσπότης φορεί τ'ο πιό μεγάλο καλυμακίκι; ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» παραχωρεί στους συνδρομητές και τακτικούς αναγνώστες του τ'ακόλουθα βιβλία, σχεδόν χάρισμα:

Του ΠΑΛΛΗ τ'ην «'Ιλιάδα» (δύο τόμοι Α—Μ). Δρ. 1.—

Του ΚΑΜΗΥΣΗ: όλα τ'α έργα (τόμοι έξτά: Φάρσα τ'ης Ζωής, μυστικό του γάμου.—Μις 'Αννα Κούξλεϋ.—Κοϋρδοι.—Δαχτυλίδι τ'ης Μάννας.—'Ανατολή.— Βιβλίον των Συντριμιών.—Στά Σύνεφα.—Διονύσου διθύραμβοι). Δρ. 3.—

Του ΑΟΥΚΙΑΝΟΥ: τον «Τίμωνα τον Μιδάνθρωπο» μεταφρασμένο από τον 'Ηλία Βουτιεριδη. Λεπ. 30

Του ΗΑ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗ: τ'α «Σύννεφα» τραγούδια. Λεπ. 30

Του Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ: Του Νουμά «Φαινόμενα και Πράγματα».(1900). Λεπ. 30

Τα ταχυδρομικά τ'α πληρώνουν οι αγοραστής.

Τα βιβλία τ'α βρίσκετε στο γραφείο του «Νουμά» και στα κιάσκια του 'Υπουργείου των Οικονομικών και τ'ης 'Ομονοίας.

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312,140 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τ'ο γραφείον του τραπέζομεσίτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τους πελάτας του. 'Ητοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, ανερχόμενα εις τ'ην στρογγυλόν άριθμόν 312,140 δραχ.

'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάσει τ'ο ποσόν τούτο εις 1,000,000 δραχ. 'Επιθυμών δε ένα συμμετάσχουσι τούτων π'ασαι αι τάξεις τ'ης κοινωνίας υποβιβάσει τ'ην προκαταβολήν δι' εκάστην λαχειοφόρον τ'ης 'Εθνικής Τραπεζής εις δραχ. 8 και καλεί τους θέλοντας ν' αγοράσωσι τοιαύτην να προσέλθουσιν εις τ'ο τυχηρόν γραφείον του, όπου πάντως θ'α κληρωθή μετ' άμοιβής όμολογία τις και τί χαρά να είναι η πρώτη με τ'ας 70,000 χρυσάς δραχμάς τ'ην 19 Δεκεμβρίου έ. έ., ότε γενήσεται η κλήρωσις.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

'Ο κ. Dieterich σε δυό φύλλα του περιοδικού «Berliner philologische Nachenschrift 48, 49». λαμβάνοντας άφορμήν απ' τ'ο γλωσσικό ζήτημα, που μπήκε πάλι στη μέση, κάνει λόγο για τις μεταφρασές, που κάνανε οι νεώτεροι 'Ελληνες, των αρχαίων ποιημάτων, πρὸ πάντων δὲ μιλάει για τις μεταφρασές του Πολυλά, Πάλλη, και Καλοσγούρου, επαινεί και τις δυό μεταφρασές του Πολυλά και Πάλλη λέγοντας πως κατώρθωσαν να μ'ας δώσουν τ'ο πρωτότυπο, μδλον ότι τραβήξανε διάφορο δρόμο στη γλώσσα, γιατί ο μὲν Πολυλάς στη μετάφραση τ'ης 'Οδύσειας αφήνει που και που να μπαίνουν μέσα στη μετάφραση λέξες τ'ης κα'αρεύουσας και αρχαίας, ενώ του Πάλλη η γλώσσα είναι καθαρή δημοτική και σαν ύφος των κλέφτικων τραγουδιών καμωμένη. 'Οσο για τ'η μετάφραση του Προμηθέα του Αισχύλου, λέγει πως είνε η μόνη μετάφραση που αξίζει, γιατί κάτι άλλες μεταφρασές, όπως του κ. Ραγκαβή έγιν'χανε σε μι'α γλώσσα, που είναι βριστό στην αρχαία άρμονία, και δεν είναι ούτε αρχαία γλώσσα, ούτε καθαρεύουσα, ούτε δημοτική. Αυτή η μετάφραση καθώς και του Πολυλά η μετάφραση του Hamlet μ'ας δείχνουνε, σημειώνει ο κ. Dieterich, πως η δημοτική γλώσσα μπορεί και τις ύψηλότερες ιδέες να εκφράση. 'Οσο για τ'η γλώσσα τ'ης μετάφρασης του Καλοσγούρου λέγει πως ακολούθησε τον Πολυλά. 'Από δε τις άλλες μεταφρασές που έχουν άξιώσεις καλλιτεχνικές, επαινεί τ'ην μετάφραση τ'ης 'Ηρώς και Λέαντρου, τ'η μετάφραση μερικῶν ειδυλλίων του Θεοκρίτου από τ'ο Καλοσγούρο, τέλος δε σημειώνει πως στην έφημερίδα «Νουμάς» μι'α πολύ καλή απόδοση του Τίμωνα του Λουκιανού έγιν'ηκε.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεί

ότι κατετέθη παρ' αυτή τ'ο απαιτούμενον ποσόν διά τ'ην πληρωμήν του τοκομεριδίου λήξεως 19)1 'Ιανουαρίου 1904 των έξης 'Εθνικών Δανείων:

5 ο)ο 1881	πρὸς φρ. χρ. 4.—
5 ο)ο 1884	» » » 4.—
4 ο)ο 1887 (Μονοπωλίων)	» » » 4.—
5 ο)ο 1893 (Κεφαλαίωσ.)	» » » 2.30
4 ο)ο 1902 ('Ελλ. Σιδ.)	» » » 10 50

'Εν 'Αθήναις τ'η 3 Δεκεμβρίου 1903

('Εκ του γραφείου)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κουρεμένον. Ανοίχτε τ'ο λεξικό σας να δ'ητε τί πράγμα είναι τ'ο λάσανον. 'Απ' αυτό, αν δε, άπατώμεθα, εκπηγάζει κι' ο Λασάνειος διαγωνισμός ο τ'οσαυτα και τ'ηλικαυτα μέχρι τούδε φιλολογικά λάσανα αναδείξας.

— κ. Σ. Γιανν... στην Πάτρα. Σ'α σταίλαμε τ'ην 'Ιλιάδα του Πάλλη ταχυδρομικώς. Σε είστήμαξ δέκα ήμερών, αγοράσθησαν από τ'ο γραφείο του «Νουμά» π'ενήντα 'Ιλιάδες, κ' οι περισσότερες από φοιτητές τ'ης Φιλολογίας. 'Απόδειξί πως ο κ. Μιττριώτης με τους λόγους του, π'αί να μεταβάλη όλους τ'ους άκροατάς τ'ουεις δημοτικιστάς.—κ. Ξηντάρη. Καλό. Μά π'άνου στο ίδιο θέμα έχουν γραφή, δεν ξέρουμε και μεις, π'όσες χιλιάδες ποιήματα και διηγήματα έως τώρα. Δεν μ'ας στέλνετε τίποτ' άλλο; — κ. Ι. Θεοδ. στην Σπάρτη. Τ'ο διηγήμα, ιρόγότερα. Οι παρατηρήσεις άδικες. 'Ο «Νουμάς» δεν έζήτησε ποτέ ναποχτήση αναγνώστας τ'ης εύκαιρίας) όπως τ'ους λές. Για τ'ους τέτοιους, υπάρχουν εύτυχως τόσες άλλες έφημερίδες και περιοδικά. Κάτι άλλο ζητάει ο «Νουμάς» από τ'ους αναγνώστες του και κάτι άλλο ζητ'ου, οι αναγνώστες του απ' αυτόν. Κ' εύτυχως ίσα με τ'ην ώρα συνεννοούνται θαυμάσια. — κ. Πανάρετο. 'Αφού δ'α) οι ρεklamίδαι έκεραυνοδόλησαν τ'ην έθνική μας γλώσσα, δεν ήμπορούσε να μ'η τ'ην κεραυνοβολήση κι' ο κ. Φιλάρετος. Είδομε και μεις τ'ο πολύτιμο για τ'η γλώσσα αυτόγραφο του άνδρός, που δημοσιεύθησε σε μι'α 'Ελληνογαλλική έφημερίδα, κ' ένθουσιασθήκαμε γιατί παραδόξως ήταν σύντομο, ενώ μπορούσε αξιόλογα να'χη κι' αυτό, όπως κι' όλα τ'αλλα του σοφού άνδρός, μήκος σταδίων εκκαίδεκα. — κ. Ντάβινο. Τ'α τ'ης Λασανείου 'Ακαδημίας στο άλλο φύλλο. Σήμερα καθώς βλέπετε, έχουν τον λόγο οι 'Αχαρνείς.— κ. Διον. Σουλ. Καλά τ'α λέτε, μά θαρρείτε πως αξίζει τον κόπο να γίνεται κουβέντα για τέτοια μικροπράγματα; είναι τ'οσ' άλλα θέματα στην ήμερησια διάταξι. Γράφετε τίποτα άπάνω σ' αυτά και θα τ'ο δημοσιεύσουμε μ' εύχαρίστησι.

— 'Αφού θέλετε στίχους με βάθος και με ύψος, κ. 'Ανακρεοντιδη, σας σεβδύρομε τ'ους άθάνατους αυτούς στίχους του κ. Βλάχου... και καλή νύχτα σας:

Είχον να σ' είπω άπειρα... και όμως άπορείς
πως σιωπώ.
Τί να σ' είπω, Δημήτρη;—'Αφού αναχωρείς,
εύχή μου μόνη
Είναι:—'Αν μ' αγαπ'ας και σύ, καθώς σε αγαπώ,
Μ'η με λησμόνει!

— κ. Ν. Καρ. Πολύ σωστή η παρατήρησι σας. Και γι' αυτό, καθώς βλέπετε στην άγγελία μας, όποιος θέλει κανένα από τ'α βιβλία, μπορεί να πηγαίνη στο κιάσκι τ'ης 'Ομονοίας και του 'Υπουργείου των 'Εσωτερικών να τ'αγοράξη.—κ. Σωτ. Κ. Κορτζ Είνα) ανάγκη να σας δούμε.— κ. Κώστα Καιροφύλα. Περιμένομε τον τόμο του Βαλαωρίτη που σας δανείσαμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

'Η 'Εθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμματία και εις χρυσόν, ήτοι φράγκα και λίρας στερλίνας άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας. Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται, εις τ'ο αυτό νόμισμα εις ο έγένετο ή κατάθεσις, εις χρυσόν ή δι' έπιταγής όψεως (chèque) επί του έξωτερικού κατ' έπιλογήν του όμολογιούχου. Τ'ο κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τ'φ Κεντρικῶ Καταστήματι και τ'η αίτήσεσι του καταθέτου έν τοις υποκαταστήμασι τ'ης Τραπεζής, έν Κερκύρα δε, Κεφαλληνία και Ζακύνθω διά των εκεί υποκαταστημάτων τ'ης 'Ιονικής Τραπεζής.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Κατ' έτος	διά καταθέσεις
1)2 ταίς ο)ο	6 μην. τουλάχισ.
2 » ο)ο	1 έτους »
3)2 » ο)ο	2 έτών »
2 » ο)ο	4 » »
4 » ο)ο	5 » »

Αί όμολογίαι των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνομαστικαί ή άνώνυμοι.